

SODNI SVET

Trdinova ulica 4, Ljubljana
telefon: 01 / 43-41-860
mail: sodni.svet@sodisce.si

DISCIPLINSKO SODIŠČE

Ds-ss 2/2018

SKLEP

Disciplinsko sodišče je v senatu, ki so ga sestavljali Andrej Rozman kot predsednik, vrhovni sodnik Tomaž Pavčnik ter višji sodnik Janez Zeilhofer kot člana,

ob sodelovanju Mateje Prašnikar kot zapisnikarice,

v disciplinski zadevi zoper disciplinskega obdolženca: Stanko Omerzu, višji sodnik na Delovnem sodišču v Mariboru,

zaradi disciplinske kršitve po 14. točki drugega odstavka v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena Zakona o sodniški službi in po 16. točki drugega odstavka 81. člena Zakona o sodniški službi ter zaradi disciplinske kršitve po 6. točki drugega odstavka 81. člena Zakona o sodniški službi,

o predlogu za izrek disciplinske sankcije disciplinske tožilke št. Dt-ss 7/2018 z dne 27. 8. 2018, spremenjenem 5. 3. 2019,

po dne 12. 2. 2019 in 5. 3. 2019 opravljeni javni disciplinski obravnavi, v navzočnosti disciplinskega obdolženca višjega sodnika Stanka Omerzuja, njegovega zagovornika Velimirja Cugmasa, odvetnika iz Slovenskih Konjic, in disciplinske tožilke vrhovne sodnice Marjete Švab Širok,

5. marca 2019

SKLENILO:

1. Disciplinskega obdolženca Stanka Omerzuja, višjega sodnika na Delovnem sodišču v Mariboru,

se iz razloga po 1. in 3. točki 358. člena v zvezi s 429. členom Zakona o kazenskem postopku in v zvezi s prvim odstavkom 44. člena Zakona o sodnem svetu

o p r o s t i

očitanih disciplinskih kršitev,

I. ker naj bi kot višji sodnik na Delovnem sodišču v Mariboru in kot predsednik tega sodišča ravnal v nasprotju z določbo prvega odstavka 37. člena Zakona o sodniški službi, s tem, ko je v obdobju od 10. 8. 2017 do 22. 6. 2018 kot obdolženec v kazenskem postopku Okrajnega sodišča v Mariboru II K 3140/2017, ki ga vodi okrajna sodnica mag. Karmen Krajnc, zlorabil svoje procesne pravice, s čemer je oviral vodenje kazenskega postopka zaradi uveljavljanja lastnih pravic, s temi ravnanji pa je tudi kršil ugled sodniškega poklica, kar je imelo hujše posledice za ugled sodniškega poklica, s tem, da je:

- 10. 8. 2017 sodišču poslal dopis, s katerim je prosil za preložitev glavne obravnave, razpisane za dne 10. 10. 2017, z obrazložitvijo, da bo med 2. in 14. oktobrom 2017 odsoten iz Slovenije, saj se bo nahajal na Dunaju, po tem ko je sodišče njegovi prošnji ugodilo in glavno obravnavo preložilo, pa je 11. oktobra 2017 pristopil na Okrajno sodišče v Mariboru in vpogledal v kazenski spis;

- 27. 11. 2017 po svojem zagovorniku v nasprotju z določbo tretjega odstavka 36. člena Zakona o kazenskem postopku podal predlog za prenos krajevne pristojnosti, ki ni bil utemeljen, saj ga je višje sodišče s sklepom I Kr 3140/2017 z dne 1. 12. 2017 zavrnilo, zaradi odločanja o tem predlogu s strani pritožbenega sodišča pa je moralo prvostopenjsko sodišče preklicati glavni obravnavi, razpisani za 30. 11. 2017 in 7. 12. 2017;

- 13. 3. 2018 po svojem zagovorniku, odvetniku Davorju Ozmeču, pred začetkom naroka za nadaljevanje glavne obravnave, podal nedovoljen predlog za izločitev državne tožilke Ivanke Slana, ki je bil s sklepom Okrožnega državnega tožilstva v Mariboru Tu 5-4/1/2017 z dne 14. 3. 2018 zavržen, ter neutemeljen predlog za izločitev razpravljajoče sodnice, ki je bil s sklepom predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 258/2018 z dne 15. 3. 2018 zavržen; zaradi podanih predlogov za izločitev pa sodnica ni mogla opraviti naroka glavne obravnave in zaslišati prič, ki sta pristopili, Sonje Krajnčič in Barbare Omerzu, ter je bilo potrebno navedeni ponovno vabiti na glavno obravnavo, pri tem pa je disciplinski obdolženec, ki je tudi sam kot predsednik sodišča na podlagi člena 70. Zakona o pravdnem postopku odločal o izločitvi sodnikov, vedel, da nestrinjanje s procesnim vodstvom ne more biti razlog za izločitev sodnice;

- 21. 3. 2018 sodišču predložil zdravniško potrdilo o upravičeni odsotnosti z naroka glavne obravnave, izdanega 19. 3., brez letnice, iz katerega je izhajalo, da obdolženi zaradi bolezni en mesec ni sposoben sodelovati na glavni obravnavi, zaradi česar je sodnica preklicala narok za glavno obravnavo, razpisan za 22. 3. 2018, in narok preložila za en mesec; obdolženi pa je bil v bolniškem staležu zgolj v tednu, v

katerem je bila razpisana glavna obravnava, to je od 19. do vključno 23. marca 2018;

- 17. 4. 2018, kljub izkazanemu vabilu in kljub temu, da ni bil v bolniškem staležu, ni pristopil na narok za glavno obravnavo;

- 24. 4. 2018 po svojem zagovorniku odvetniku Viktorju Osimu zaradi nestrinjanja s procesnim vodstvom, ponovno podal predlog za izločitev sodnice, kateremu je priložil kazensko ovadbo zoper sodnico zaradi kaznivega dejanja protizakonitega pristranskega in krivičnega sojenja po 288. členu KZ-1, ki je bila na Okrožno državno tožilstvo v Mariboru podana istega dne; predlog za izločitev sodnice pa je bil s sklepom predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 376/2018 z dne 24. 4. 2018 zavrnjen, saj nestrinjanje s procesnim vodstvom po ustaljeni sodni praksi ne more biti razlog za izločitev sodnika, kar je obdolženi, ki je kot predsednik sodišča bil pristojen za odločanje o izločitvi sodnikov, vedel;

- 25. 4. 2018 sam podal dopolnitev predloga za izločitev sodnice, ki je bil s sklepom predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 390/2018 z dne 26. 4. 2018 zavrnjen, pri čemer je bil tudi naveden predlog podan zaradi nestrinjanja s procesnim vodstvom in je obdolženi, ki je bil kot predsednik sodišča pristojen za odločanje o izločitvi sodnikov, vedel, da naveden razlog ne more biti podlaga za izločitev sodnika;

- v času od 26. 4. 2018 do 8. 5. 2018, izogibal prevzemu sodnega pisanja, s tem, da 26. 4. 2018 ob 14.45 uri in 15.10 uri pooblaščen vročevalec Okrajnega sodišča v Mariboru, 7. 5. 2018 v večernih urah pa pooblaščen vročevalka Petra Krek Hvalec obdolženemu na domačem naslovu Petrovičeva 15 a, Maribor, kljub temu, da je bil v bolniškem staležu, nista mogla vročiti sodnega pisanja, ker nihče ni odprl vrat, sodnega pisanja pa mu pooblaščen vročevalka tudi ni uspela vročiti 8. 5. 2018 dopoldne, čeprav je 7. 5. 2018 pustila obvestilo, da se bo takrat zglasila z namenom vročitve sodnega pisanja;

- 4. 5. 2018 preko svoje žene uredil, da je bil na psihiatrični pregled v UKC Maribor pri dr. Zamudi naročen 10. 5. 2018 ob 13.00 uri, to je na dan in ob času, ko je bila razpisana glavna obravnava;

- 10. 5. 2018, kljub temu, da je bil pregled pri psihiatru preložen in da iz izvedenskega mnenja Komisije za fakultetna izvedenska mnenja z dne 3. 5. 2018 izhaja, da je obdolženi sposoben sodelovati na glavni obravnavi, neopravičeno izostal z glavne obravnave;

- v času od 12. 5. 2018 do 19. 5. 2018 letoval na Tenerifu, Španija, kljub temu, da se od meseca marca 2017, sklicujoč se na slabo zdravstveno stanje, ni udeleževal glavnih obravnav v kazenskem postopku;

- v času od 12. 5. 2018 do 31. 5. 2018 izogibal prevzemu sodnega pisanja - vabila na glavne obravnave (razpisane za 25. 5. 2018, tri obravnave, razpisane v juniju 2018 in za 5. 7. 2018), saj na pošti 2112 Brezje v 15-dnevem roku pisanja ni prevzel, prav tako mu pooblaščen vročevalec Okrajnega sodišča v Mariboru 25. 5. 2018 in 28. 5. 2018 pisanja ni mogel vročiti niti v službi niti na domačem naslovu, prav tako mu pisanja ni uspela vročiti pooblaščen vročevalka Petra Krek Hvalec 24. 5. 2018 popoldne na domačem naslovu in 25. 5. 2018 na delovnem mestu, zaradi opisanega ravnanja obdolženca sodišče glavne obravnave, razpisane za 25. 5. 2018 ni moglo opraviti, na glavno obravnavo 1. 6. 2018 pa je obdolženi pristopil po tem, ko mu je bilo s strani pooblaščenega vročevalca vabilo vročeno na kongresu - XVII. dnevi delovnega prava in socialne varnosti v Portorožu;

- 31. 5. 2018 udeležil kongresa - XVII. dnevi delovnega prava in socialne varnosti v Portorožu kot slušatelj, pri tem pa se sklicujoč na slabo zdravstveno stanje vse od marca 2018 ni udeležil glavnih obravnav, razpisanih zoper njega;

- 22. 6. 2018 po svojem zagovorniku odvetniku Davorju Ozmeću ponovno podal predlog za izločitev sodnice zaradi nestrinjanja s procesnim vodstvom, ki je bil s sklepom predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 580/2018 z dne 9. 7. 2018 zavrnjen;

zaradi opisanih ravnanj obdolženega je razpravljajoča sodnica v času od 10. oktobra 2017 do vključno 8. junija 2018, v katerem je bilo razpisanih 17 narokov za glavno obravnavo, morala preklicati oziroma preložiti osem narokov za glavno obravnavo, en narok pa je bil preklican zaradi opravičila izvedenca, in je tako uspela opraviti zgolj osem narokov, pri čemer se obdolženi od 13. 2. 2018 do 1. 6. 2018 ni udeležil nobenega naroka za glavno obravnavo,

z opisanimi ravnanji je sam oziroma preko zagovornikov in žene zlorabil procesne pravice, ki jih ima kot obdolženec v kazenskem postopku zato, da zaradi uveljavljanja lastnih pravic sodnici Okrajnega sodišča v Mariboru, mag. Karmen Krajnc, ovira opravo glavne obravnave, s temi svojimi ravnanji pa je kršil ugled sodniškega poklica. Kazenski postopek zoper obdolženega je bil od vsega začetka deležen medijske pozornosti, kar pomeni, da so bili na glavnih obravnavah navzoči novinarji, ki so o postopku poročali (17. 10. 2017 Slovenske novice, 5. 2. 2018 Večer in Dnevnik), poročali pa so tudi, da obdolženi zlorablja procesne pravice (časopisa Dnevnik in Večer 14. 3. 2018), prav tako so poročali, da se obdolženi izogiba prihodu na glavno obravnavo, ob tem pa je odpotoval na letni dopust na Tenerife (časopisi Dnevnik 14. 8. 2018, Večer 10. 5. 2018 in 11. 5. 2018, Delo 11. 5. 2018 in Slovenske novice 11. 5. 2018), kar kaže, da je imelo njegovo ravnanje hujše posledice za ugled sodniškega poklica, saj je obdolženi višji sodnik in predsednik Delovnega sodišča v Mariboru;

II. kot predsednik Delovnega sodišča v Mariboru zlorabil svoj položaj s tem, da je zaposlenim na Delovnem sodišču v Mariboru v mesecu maju 2018 naročil, da v zvezi s kazensko zadevo, ki zoper njega teče pred Okrajnim sodiščem v Mariboru, II K 3140/2017, ne prevzamejo pošte naslovljene nanj, kar je v nasprotju z določbo prvega odstavka 119. člena Zakona o kazenskem postopku, kjer je določeno, da če se pisanje vroča na delovnem mestu tistega, kateremu naj bo vročeno, in tega ni tam, se lahko izroči osebi, pooblaščen za sprejemanje pošte, ki je pisanje dolžna sprejeti, pri čemer zaradi takšne odredbe obdolženega Lidija Rudolf, ki je bila tega dne pooblaščen za sprejemanje pošte na Delovnem sodišču v Mariboru, 30. 5. 2018 okoli 12. ure, sodnega pisanja Okrajnega sodišča v Mariboru, naslovljenega na obdolženega, ni sprejela.

S tem naj bi zlorabil položaj predsednika Delovnega sodišča v Mariboru kot nadrejenega javnim uslužbencem na tem sodišču.

S tem naj bi Stanko Omerzu z dejanji, opisanimi pod točko I, storil težjo disciplinsko kršitev po 14. točki drugega odstavka v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS in po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS; z dejanjem pod točko II pa težjo disciplinsko kršitev po 6. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.

2. Stroški postopka, potrebni izdatki disciplinskega obdolženca in potrebni izdatki in nagrada njegovega

OBRAZLOŽITEV

1. Disciplinska tožilka je 27. 8. 2018 zoper Stanka Omerzuja, višjega sodnika na Delovnem sodišču v Mariboru (v nadaljevanju disciplinski obdolženec), na disciplinsko sodišče Sodnega sveta RS vložila predlog za izrek disciplinske sankcije št. Dt-ss 7/2018. V predlogu je navedla, da je disciplinski obdolženec z dejanji, ki jih je v predlogu opisala pod točko I, storil težjo disciplinsko kršitev po 14. točki drugega odstavka v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena Zakona o sodniški službi (ZSS) in po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS; z dejanjem, ki je v predlogu opisano pod točko II, pa težjo disciplinsko kršitev po 6. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.
2. Disciplinski postopek je hiter (tretji odstavek 37. člena Zakona o sodnem svetu - ZSSve). Če zakon ne določa drugače, se v disciplinskem postopku do izdaje odločbe disciplinskega sodišča smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja kazenski postopek, ki veljajo za skrajšani postopek pred okrajnim sodiščem, razen določb, ki se nanašajo na oškodovanca (prvi odstavek 44. člena ZSSve). V skladu z drugim odstavkom 44. člena ZSSve je v disciplinskem postopku javnost izključena, razen če sodnik v postopku temu izrecno nasprotuje. V konkretni zadevi je disciplinski obdolženec še pred začetkom disciplinske obravnave izjavil, da izrecno nasprotuje izključitvi javnosti, kar pomeni, da je bil celoten postopek javen.
3. Po prejemu predloga za izrek disciplinske sankcije je predsednica disciplinskega sodišča na podlagi 40. člena ZSSve ter v skladu z Razporedom dela sodnikov disciplinskega sodišča št. Su 719/2017-31 z dne 7. 12. 2017, s spremembo št. Su DZ 23/2018-2 z dne 6. 9. 2018, določila senat v konkretni zadevi. V skladu s tretjim odstavkom 435. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP) je bil predlog za izrek disciplinske sankcije 27. 9. 2018 vročen disciplinskemu obdolžencu in takoj razpisana disciplinska obravnava. Na obdolženčevo prošnjo je bila obravnava preložena na 15. 1. 2019, ko je disciplinsko sodišče narok sicer opravilo, vendar pa z disciplinsko obravnavo ni začelo.
4. Zagovornik disciplinskega obdolženca je tik pred narokom 15. 1. 2019 disciplinskemu sodišču podal predlog za izločitev nezakonito pridobljenih dokazov, in sicer predloga za izrek disciplinske sankcije ter njegovih prilog, tj. vseh listin, ki jih je disciplinska tožilka pred vložitvijo predloga za izrek disciplinske sankcije pridobila in kopirala iz kazenskega spisa II K 3140/2017 Okrajnega sodišča v Mariboru ter priložila predlogu. Disciplinskemu senatu je predlagal, da nezakonito pridobljene dokaze izloči, posledično pa se morajo iz odločanja v konkretni zadevi zaradi okuženosti izločiti vsi člani senata. Nadalje je zagovornik na naroku 15. 1. 2019 disciplinskemu sodišču predložil zahtevo za izločitev predsednika disciplinskega senata, predsednice disciplinskega sodišča in predsednice Sodnega sveta RS, vse iz razloga po 6. točki prvega odstavka 39. člena ZKP. V zahtevah je izpostavil nezakonito ravnanje disciplinske tožilke v dveh pogledih, in sicer naj bi ta - prvič - ravnala nezakonito s tem, ko je v obravnavo sploh sprejela ministrovo pobudo, saj bi slednjo morala zavreči, ker lahko po mnenju disciplinskega obdolženca pobudo minister poda le skupaj s sodnim svetom, ne pa sam, in - drugič - ravnala nezakonito s tem, ko je brez ustrezne pravne podlage pridobila, pregledala in fotokopirala kazenski spis II K 3140/2017 Okrajnega sodišča v Mariboru. Ker je nato nezakonito pridobljene listine priložila predlogu za izrek disciplinske sankcije, se je z njimi seznanil predsednik disciplinskega senata,

posredno, tj. v postopku odločanja o pritožbi zoper odločbo predsednika Vrhovnega sodišča RS o suspenzu, pa tudi predsednica disciplinskega sodišča in predsednica Sodnega sveta RS. Zaradi navedenega so po oceni disciplinskega obdolženca podane okoliščine, ki vzbujajo dvom v njihovo nepristranskost, zaradi česar so po njegovi oceni vse zahteve za izločitev utemeljene.

5. Disciplinski senat je zahteve za izločitev predsednika senata, predsednice disciplinskega sodišča in predsednice Sodnega sveta RS zavrzel, in sicer iz naslednjih razlogov:

- v skladu z drugim odstavkom 41. člena ZKP mora stranka zahtevati izločitev sodnika ali sodnika porotnika *takoj*, ko izve za razlog izločitve, vendar najpozneje do konca glavne obravnave. Med glavno obravnavo sme zahtevati izločitev sodnika ali sodnika porotnika zaradi razloga iz 6. točke prvega odstavka ali iz 2. točke drugega odstavka 39. člena tega zakona samo, če je razlog izločitve nastal po začetku glavne obravnave; če je bil podan že prej, pa le, če stranki ni bil in tudi ni mogel biti znan. Peti odstavek 42. člena ZKP nadalje določa, da če je stranka ravnala v nasprotju z določbami drugega do petega odstavka prejšnjega člena, ali če je iz vsebine zahteve razvidno, da gre za očitno neutemeljeno zahtevo, podano z namenom zavlačevanja postopka ali spodkopavanja avtoritete sodišča, se zahteva v celoti ali deloma zavrže. Sklep, s katerim se zahteva zavrže, izda preiskovalni sodnik oziroma sodnik ali senat, ki postopa v zadevi. Pri odločanju lahko sodeluje sodnik ali predsednik sodišča, katerega izločitev se zahteva. Zoper sklep, s katerim se zahteva zavrže, ni pritožbe;

- upošteva zgoraj citirani drugi odstavek 41. člena ZKP je disciplinski senat ugotovil, da zahteva za izločitev predsednika senata ni bila podana pravočasno. Zahteva je bila sicer res podana še pred začetkom disciplinske obravnave (tj. na naroku 15. 1. 2019, na katerem disciplinska obravnava ni bila začeta), vendar pa nikakor ni bila podana *takoj*, ko je disciplinski obdolženec izvedel za zatrjevanje izločitvene razloge. Predlog za izrek disciplinske sankcije z dne 27. 8. 2018 s prilogami (tj. zatrjevano nezakonito pridobljenimi listinami iz kazenskega spisa Okrajnega sodišča II K 3140/2017) je bil namreč disciplinskemu obdolžencu vročen že 27. 9. 2018. Z vročitvijo predloga in priloženih prilog se je torej disciplinski obdolženec seznanil z zanj spornim dejstvom, kdo je v konkretni zadevi podal pobudo za disciplinski postopek (pobuda ministra je bila namreč priložena predlogu za izrek disciplinske sankcije), ter tudi z dejstvom, da je disciplinska tožilka pred vložitvijo predloga za izrek disciplinske sankcije pridobila, pregledala in fotokopirala kazenski spis II K 3140/2017. To pomeni, da se je disciplinski obdolženec z zatrjevano nezakonitostjo ravnanja disciplinske tožilke, ki je po njegovih trditvah povzročila nezakonitost listin, ki so bile priložene predlogu za izrek disciplinske sankcije, s katerimi se je seznanil predsednik senata ob prevzemu spisa, in kar je glavni razlog, na katerem disciplinski obdolženec utemeljuje zahtevo za njegovo izločitev, seznanil že 27. 9. 2018. Glede na to, da je bila zahteva za izločitev predsednika senata vložena šele 15. 1. 2019, kar je tri in pol mesece kasneje, je senat njegovo zahtevo ocenil kot prepozno oz. v nasprotju z določbo drugega odstavka 41. člena ZKP, zaradi česar jo je na podlagi petega odstavka 42. člena ZKP zavrzel;

- posledično je senat zavrzel tudi zahtevo za izločitev predsednice disciplinskega sodišča, ki bi bila relevantna le v primeru, če bi bilo treba zahtevo za izločitev predsednika senata vsebinsko obravnavati oz. če ne bi bila zavržena; iz smiselno enakega razloga pa je zavrzel tudi zahtevo za izločitev

predsednice Sodnega sveta RS, ki bi bila relevantna le, če bi bilo treba vsebinsko obravnavati zahtevo za izločitev predsednice disciplinskega sodišča (v skladu s 15. členom Poslovnika Sodnega sveta namreč o izločitvi predsednika disciplinskega sodišča odloča Sodni svet). Zaradi zavržene zahteve za izločitev predsednika senata sta torej obe preostali izločitveni zahtevi postali brezpredmetni.

6. Po sprejemu sklepa o zavrženju zahtev za izločitev podanih 15. 1. 2019, je disciplinsko sodišče 12. 2. 2019 začelo z disciplinsko obravnavo, na kateri je zagovornik disciplinskega obdolženca, zaradi nestrinjanja z zavrženjem zahtev za izločitev z dne 15. 1. 2019, takoj podal (novo) zahtevo za izločitev vseh članov senata, in sicer iz razloga po 6. točki prvega odstavka 39. člena ZKP. Navedel je, da iz dejstva, da senat še ni odločil o njegovem predlogu za izločitev nezakonito pridobljenih dokazov, ter iz dejstva, da je zavrzel vse njegove predhodno podane zahteve za izločitev, izhaja, da člani senata pri odločanju niso nepristranski.
7. Disciplinski senat je tudi zahtevo za izločitev vseh članov senata podano 12. 2. 2019 zavrzel na podlagi petega odstavka 42. člena ZKP. Namreč, nestrinjanje disciplinskega obdolženca s predhodnim zavrženjem njegovih zahtev za izločitev predsednika disciplinskega senata, predsednice disciplinskega sodišča ter predsednice Sodnega sveta RS, ne more biti razlog za novo zahtevo za izločitev vseh članov senata, ampak je lahko le predmet instančnega preizkusa končne odločitve disciplinskega sodišča. Takšna zahteva ne terja vsebinske obravnave, ampak je več kot očitno neutemeljena in podana z namenom spodkopavanja avtoritete disciplinskega sodišča. Enako velja za obdolženčev argument, da disciplinski senat še pred začetkom obravnave ni odločil o njegovem predlogu za izločitev nezakonito pridobljenih dokazov. V konkretni zadevi ni bil opravljen predobravnalni narok, ampak je bila takoj razpisana disciplinska obravnavo, na kateri je senat v zvezi s predlogom za izločitev nezakonito pridobljenih dokazov zavzel stališče, ki temelji na določbi četrtega odstavka 340. člena ZKP, kar je bilo disciplinskemu obdolžencu na obravnavi tudi pojasnjeno.
8. Disciplinski obdolženec je v svojem zagovoru poudaril, da ga je uvedba kazenskega in disciplinskega postopka hudo prizadela in močno vplivala na njegovo fizično ter psihično zdravje. Sodnik je že več kot 30 let, od tega 28 let predsednik sodišča. Iz ocen njegove sodniške službe izhaja, da delo opravlja nadpovprečno; iz mnenj predsednikov instančnih sodišč pa, da ima ustrezne vodstvene sposobnosti ter da uživa velik ugled med sodelavci. Predmet kazenskega postopka, v katerem se je znašel, je kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog. Očitnega, ne kateregakoli drugega kaznivega dejanja, ni storil. Oškodovanka se je iz razloga, ker ni želel prevzeti odplačevanja njenega stanovanjskega kredita, odločila, da ga bo uničila tako na profesionalnem področju kot tudi osebno. Vse njegove dosedanje reakcije v zvezi z omenjenim kazenskim postopkom so bile kljub izrazito pristranskemu poročanju medijev skrajno zadržane; disciplinski obdolženec je prepričan, da ni nikoli z ničemer prispeval h krnitvi ugleda sodstva. Nasprotno; v skladu s smernicami Komisije za etiko in integriteto je za zastopanje v kazenskem postopku angažiral odvetnika, ki se ukvarja s kazenskim pravom, in mu dal vsa pooblastila za varovanje njegovih interesov. Disciplinski obdolženec je prepričan, da ima enako pravico do ustavnih procesnih jamstev v kazenskem postopku kot vsak drug državljani Republike Slovenije. Prav tako tudi zanj velja domneva nedolžnosti. Celoten kazenski postopek je motiviran z maščevanjem več oseb, tudi določenih medijev in vodstvenih kadrov v policiji. Ni mogoče prezreti, da so mediji v zadnjem času poročali o nekaterih nepravilnostih in težavah v sodstvu, npr. o konfliktu med varnostnikom in vrhovnim sodnikom Zobcem ob vstopu v sodno zgradbo; o objavi o (ne)spoštovanju sodb ESČP na spletnih

straneh Vrhovnega sodišča RS; o strokovnih nepravilnostih, na katere so bili s strani Vrhovnega sodišča RS opozorjeni nekateri sodniki na Višjem sodišču v Mariboru; pa nihče ni reagiral oz. ukrepal tako kot v njegovem primeru. Nasprotno; v naštetih primerih se je vse pometlo pod preprogo, z njegovim zasebnim primerom pa želi nekdo pokazati, da se sodstvo vendarle odziva na nepravilnosti. Disciplinski obdolženec ne namerava biti grešni kozel za nekaj, česar ni storil. Sprašuje se, ali bo v bodoče res veljalo za resnično tisto, kar pišejo mediji. Vodenje kazenskega postopka s strani sodnice Karmen Kranjc ocenjuje kot skrajno pristransko, arogantno, daleč od deklarirane postopkovne pravičnosti in z namenom, da mu povzroči čim večje stroške. Sodnica je s tem, ko je na naroku 17. 4. 2018 brez njegovega soglasja javnosti razkrila njegove zakonsko varovane osebne podatke, tj. podatke iz njegove zdravstvene dokumentacije in iz izvedenskega mnenja, ravnala nezakonito in diskriminatorno. V zvezi z očitkom zlorabe položaja je disciplinski obdolženec navedel, da nikoli nikomur od zaposlenih na Delovnem sodišču v Mariboru ni naročil, da ne smejo prevzeti pošte zanj. Tega glede na to, da je bil cel maj 2018 odsoten, niti ne bi mogel storiti. Pošto je sicer vedno prevzemala vodja urada Irena Valentan, ki pa je bila 30. 5. 2018 odsotna. Namesto nje je takrat pošto prevzemala Lidija Rudolf. Disciplinskemu obdolžencu ni jasno, kako naj bi vedel, kdo bo ravno tistega dne prevzemal pošto, in da se bo sodnica ravno tistega dne odločila, da mu pisanje vroči v službo. Lidija Rudolf je najverjetneje sprejem pošte zavrnila iz razloga, ker še nikoli prej ni bila v takšni situaciji, da bi pošto na sodišče prinesel detektiv, poleg tega pa je vedela, da je disciplinski obdolženec že dalj časa odsoten in da mu pošte ne bo mogla izročiti. Poudaril je, da se je kazenske obravnave 1. 6. 2018 udeležil, kljub temu, da pošiljke ni prejel. Glede očitkov pod točko I predloga, je disciplinski obdolženec izpostavil, da se ve, kdo vodi postopek, in to je sodnik in ne stranke. Kot rečeno, je sam v postopku angažiral odvetnika, ki je samostojno varoval njegove interese in se pri tem ni posluževal metod ali načinov, ki bi ovirali vodenje kazenskega postopka. Njegov zagovornik je brez obdolženčevih sugestij zgolj uveljavljal z ustavo in zakonom zajamčene procesne pravice takrat in v takšnem obsegu kot je menil, da je to primerno. V zvezi z očitkom, da je sodnica na podlagi njegove prošnje preklicala in preložila obravnavo, ki je bila razpisana za 10. 10. 2017, nato pa je 11. 10. 2017 vpogledal v spis, je pojasnil, da je 10. 8. 2017, kar je dva meseca pred razpisanim datumom obravnave, sodnici poslal dopis, da bo med 2. in 14. 10. 2017 v tujini. Nameraval je namreč vzeti dvotedenski dopust in se na Dunaju pridružiti ženi, ki se je kot sodnica nameravala udeležiti izmenjave v okviru EJTN. V ta namen sta že imela rezerviran hotel. Dejansko pa je potem disciplinski obdolženec na Dunaju bival le en teden, nato pa se je moral zaradi službenih (predsedniških) obveznosti vrniti domov. Glede zagovornikovega predloga za prenos krajevne pristojnosti podanega 27. 11. 2017 je disciplinski obdolženec povedal, da se je zagovornik za tak predlog odločil zaradi videza nepristranskosti sodišča glede na dolgoletni sodniški in predsedniški staž disciplinskega obdolženca na sodišču v Mariboru. Mnogi sodniki in strokovni sodelavci Okrajnega sodišča v Mariboru so namreč bili slušatelji na njegovih predavanjih za PDI, nekateri pa celo njegovi pripravniki. Predlog za izločitev sodnice z dne 13. 3. 2018 je bil s strani zagovornika podan, ker je sodnica disciplinskemu obdolžencu preko določitve sedežnega reda onemogočala komunikacijo z zagovornikom in s tem posegala v njegovo pravico do obrambe. O tem so pisali uveljavljeni pravni strokovnjaki dr. Toplak, dr. Teršek, dr. Avbelj in leta 2009 tudi dr. Fišer. V konkretnem primeru naj bi po stališču omenjenih avtorjev bili podani celo elementi kaznivega dejanja po 288. členu KZ-1. Če bi bila zahteva za njeno izločitev res neutemeljena, bi jo lahko sodnica takoj zavrgla, in nadaljevala s postopkom, a tega ni storila. Glede na to ni mogoče govoriti o kakršnikoli zlorabi pravic s strani disciplinskega obdolženca. Zdravniško potrdilo z dne 19. 3. 2018 je obdolženčeva osebna zdravnica izdala zaradi njegovega slabega zdravstvenega stanja, utemeljenost izdaje pa je bila preizkušena in

potrjena s strani Zavoda za zdravstveno zavarovanje RS (ZZZRS). Nadalje je disciplinski obdolženec trdil, da je bil 17. 4. 2018 upravičeno odsoten iz naroka iz zdravstvenih razlogov. Dne 24. 4. 2018 je njegov zagovornik na podlagi člankov prej omenjenih strokovnjakov ponovno podal predlog za izločitev sodnice ter kazensko ovadbo zaradi kaznivega dejanja protizakonitega, pristranskega in krivičnega sojenja po 288. členu KZ-1. Tudi omenjeni predlog za izločitev bi sodnica lahko zavrgla, a ga ni. Zaradi premajhne obrazloženosti zagovornikovega predloga je disciplinski obdolženec le-tega sam dopolnil. Ni res, da se je v času od 26. 4. do 8. 5. 2018 izogibal prevzemu sodnega pisanja. Nobena pošiljka, ki mu je bila poslana po pošti, ni nikoli ostala nevročena s posledico njegove neudeležbe na naroku. Disciplinskemu obdolžencu v času bolniškega staleža nikoli ni bilo predpisano mirovanje, kar izhaja tako iz priporočil njegove osebne zdravnice kot tudi izvedenskih mnenj. Nasprotno, izrecno mu je bilo svetovano gibanje, sprostitev, menjava kraja bivanja, vse z namenom, da se zmanjša stresna situacija. Skrajno podel je očitek, da si je 4. 5. 2018 preko žene uredil pregled pri psihiatru, ki je sovpadal z razpisanim terminom obravnave 10. 5. 2018. Datum in ura pregleda sta bila določena po predložitvi napotnice v sistem e-naročanja, na katerega ne zdravstveni delavci ne pacienti nimajo nobenega vpliva. Njegova odsotnost iz naroka 10. 5. 2018 je bila upravičena, saj iz mnenja dr. Kravosa z dne 15. 4. 2018 izhaja, da disciplinski obdolženec ni sposoben pristopiti na glavno obravnavo nadaljnje tri mesece. Morebitno drugačno mnenje mu na dan 10. 5. 2018 ni bilo poznano. Glede letovanja na Tenerifu je disciplinski obdolženec poudaril, da je glede na to, da je bila sodnica zelo ustrezljiva pri usklajevanju terminov za glavno obravnavo do oškodovanke in njene pooblaščenke, tudi on o predvideni odsotnosti iz razloga družinskega dopusta sodnico obvestil že 3. 4. 2018. Poleg tega v času od 12. do 19. 5. 2018 ni bila razpisana nobena glavna obravnavo. Na Kongres dnevov delovnega prava in socialne varnosti v Portorožu, ki so potekali od 31. 5. do 1. 6. 2018, je bil prijavljen že pred meseci, pri čemer se je obravnave 1. 6. 2018 udeležil. Pošiljko, ki ga je pred tem čakala na pošti, je nameraval prevzeti 1. 6. 2018, vendar je bila na njegovo presenečenje vrnjena sodišču dan prej. Ni res, da mu je bilo s strani pooblaščenega vročevalca karkoli vročeno na izobraževanju v Portorožu.

9. Disciplinsko sodišče je v dokaznem postopku izvedlo naslednje dokaze:

- pregledalo in prebralo je listine: pobudo za uvedbo disciplinskega postopka s prilogami (A1 do A9), članek „Sodnik zalezoval ljubico“ z dne 17. 10. 2017 (A10), članek "Sodnik nespreten v vlogi obdolženega" z dne 5. 2. 2018 (A11), članek „Predsedniku sodišča očitajo, da je zalezoval nekdanjo ljubico“ z dne 5. 2. 2018 (A12), članek „Nekdanja ljubica nima miru pred obdolženim sodnikom“ z dne 14. 3. 2018 (A13), članek „Sodnik ni nehal zalezovati“ z dne 14. 3. 2018 (A14), prošnjo za preložitev naroka z dne 10. 8. 2017 (A15), obvestilo o preklicu in preložitvi obravnave z dne 17. 8. 2017 (A16), uradni zaznamek z dne 4. 10. 2017 (A17), odredbo in uradni zaznamek z dne 16. 10. 2017 (A18), predlog za prenos krajevne pristojnosti z dne 27. 11. 2017 (A19), sklep Višjega sodišča v Mariboru I Kr 3140/2017 z dne 1. 12. 2017 (A20), zapisnik o glavni obravnavi z dne 13. 3. 2018 (A21), sklep Okrožnega tožilstva v Mariboru Tu 5-4/1/2018/DS/bpd z dne 14. 3. 2018 (A22), sklep predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 258/2018 z dne 15. 3. 2018 (A23), vlogo obdolženca z dne 20. 3. 2018 (A24), zdravniško potrdilo z dne 19. 3. (A25), zdravniško potrdilo z dne 30. 3. 2018 (A26), dopis podpredsednika Delovnega sodišča v Mariboru Su 175/2018 z dne 9. 4. 2018 (A27), potrdilo o upravičeni zadržanosti z dela z dne 19. 3. 2018 (A28), obvestilo o preklicu obravnave z dne 21. 3. 2018 (A29), zahtevo za izločitev sodnice z dne 24. 4. 2018 (A30), kazensko ovadbo z dne 24. 4. 2018 (A31), sklep predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 376/2018 z dne 24. 4. 2018 (A32), dopolnitev

zahteve za izločitev sodnice z dne 25. 4. 2018 (A33), sklep predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 390/2018 z dne 26. 4. 2018 (A34), elektronsko sporočilo z dne 24. 4. 2018 (A35), poročilo o vročitvi z dne 24. 4. 2018 (A36), uradni zaznamek z dne 26. 4. 2018 (A37), uradni zaznamek z dne 9. 5. 2018 (A38), poročilo o vročitvi z dne 26. 4. 2018 (A39), poročilo o vročitvi z dne 8. 5. 2018 (A40), dopis podpredsednika Delovnega sodišča v Mariboru Su 175/2018 z dne 4. 5. 2018 (A41), obvestilo obdolženca z dne 6. 5. 2018 (A42), obvestilo UKC Maribor z dne 4. 5. 2018 (A43), elektronsko sporočilo z dne 8. 5. 2018 (A44), zapisnik o glavni obravnavi z dne 10. 5. 2018 (A45), izvedensko mnenje z dne 3. 5. 2018 (A46), dopolnilno izvedensko mnenje z dne 8. 5. 2018 (A47), poizvedbo sodnice z dne 8. 5. 2018 (A48), elektronsko sporočilo z dne 8. 5. 2018 (A49), vabilo obdolžencu na glavno obravnavo z dne 11. 5. 2018 (A50), poročilo vročevalca z dne 25. 5. 2018 (A51), poročilo vročevalca z dne 28. 5. 2018 (A52), poročilo vročevalca z dne 25. 5. 2018 (A53), uradni zaznamek z dne 1. 6. 2018 (A54), elektronsko sporočilo z dne 31. 5. 2018 (A55), uradni zaznamek z dne 30. 5. 2018 (A56, A66), obvestilo direktorice VDSS SuZ 26/2016-13 z dne 31. 5. 2018 (A57, A67), elektronsko sporočilo Lidije Rudolf z dne 30. 5. 2018 (A58, A68), obvestilo o preklicu obravnave z dne 29. 11. 2017 (A59), obvestilo o preklicu obravnave z dne 5. 12. 2017 (A60), obvestilo zagovornika z dne 3. 5. 2018 (A61), potrdilo o upravičeni zadržanosti z dela z dne 3. 5. 2018 (A62), elektronsko komunikacij z dne 4. 5. 2018, 3. 5. 2018, 23. 4. 2018 (A63), sklep predsednika Okrajnega sodišča v Mariboru Su 580/2018 z dne 9. 7. 2018 (A64), predlog za izrek disciplinske sankcije Dt-ss 7/2018 z dne 27. 8. 2018 (A65), sklep Okrožnega državnega tožilstva v Murski Soboti št. MT-Kt/8111/2018/JR/JR z dne 2. 10. 2018 (A69), dovoljenje Okrožnega državnega tožilstva v Murski Soboti št. MS-Kt 8111/2018/FD/WZ z dne 7. 1. 2019 (A70), zahtevo za izločitev sodnice z dne 13. 3. 2018, z zapisnikom o sprejemu ustne ovadbe oz. predloga za pregon z dne 22. 12. 2017, z zaprosilom obdolženca z dne 24. 2. 2018, z odgovorom PP Slovenska Bistrica z dne 1. 3. 2018, z zaprosilom obdolženca z dne 3. 3. 2018, z odgovorom PP Slovenska Bistrica z dne 6. 3. 2018 in s prijavo obdolženca z dne 4. 3. 2018 (A71), ponovno dopolnilno izvedensko mnenje z dne 28. 6. 2018 (B1), ponovno dopolnilno izvedensko mnenje z dne 4. 9. 2018 (B2), zdravniško potrdilo o upravičeni odsotnosti iz glavne obravnave z dne 11. 7. 2018 (B3), zdravniško potrdilo z dne 9. 10. 2018 (B4), ustavno pritožbo s pobudo za oceno ustavnosti in zakonitosti z dne 15. 1. 2019 (B6), izjavo o umiku predloga za pregon z dne 20. 10. 2016 (B7, B8), sklep namestnice disciplinskega tožilca Odvetniške zbornice Slovenije z dne 20. 11. 2017 (B9), odgovor na pobudo za uvedbo disciplinskega postopka Dt 9/2017 z dne 28. 11. 2017 (B10, B46), predlog za izločitev dokazov z dne 12. 2. 2019 (B11), članek mag. Martina Jančarja z dne 14. 11. 2018 (B12), izjavi in opravičilo Metke Levančič (B13, B14, B15, B16), izjavo Vihorke Omerzu (B17), izjavo Bojana Grubarja (B18), izjavo Boštjana Tacerja (B19), izjavo Marjana Veita (B20), izjavo Zvonka Kolška (B21), izjavo Rebeke Tramšek (B22), izjavo Brigitte Juhart (B23), izjavo Lidije Rudolf (B24), izjavo Irene Valentan (B25), izjavo Elizabete Križanec (B26), poročilo o dogodku z dne 21. 12. 2016 (B27), izjavo Sebastjana Strmška (B28), dopolnitev zahteve za izločitev sodnice z dne 25. 4. 2018 (B29), vlogo obdolženca z dne 11. 4. 2018 (B30), vlogo obdolženca z dne 3. 4. 2018 (B31), fotokopijo ambulantnega kartona (B32), obvestilo psihiatrične ambulante UKC Maribor z dne 4. 5. 2018 (B33), mnenje ZZZRS z dne 9. 4. 2018 (B34), kazensko ovadbo z dne 24. 4. 2018 (B35), vlogo obdolženca z dne 10. 8. 2017 s prilogami (B36), dopis Odvetniške družbe Osim z dne 24. 4. 2018 (B37), pogodbo o potovanju (B38), zdravniško potrdilo z dne 19. 3. (B39), predlog za prenos krajevne pristojnosti z dne 27. 11. 2017 (B40), oceno Personalnega sveta VDSS z dne 12. 3. 2015 (B41), mnenje predsednice VDSS o prijavljenemu kandidatu za mesto predsednika Delovnega sodišča v Mariboru z dne 13. 5. 2016 (B42), mnenje predsednika Vrhovnega sodišča RS z dne 17. 5. 2016 (B43), dopis Komisiji za etiko in integriteto z dne

18. 4. 2018 (B44), sklep o soglasju k podelitvi naziva predavatelj višje šole (B45), odločbo Sodnega sveta RS št. 2/16-206 z dne 1. 9. 2016 (B47), skrajšano poročilo prof. dr. Toplaka o projektu „Kje sedi obdolženec 2018“ z dne 2. 4. 2018 oz. (B48), dopis izr. prof. dr. Avblja z dne 5. 4. 2018 (B49), mnenje izr. prof. Terška z dne 5. 4. 2018 in njegov članek objavljen v Pravni praksi 12. 4. 2018 (B50, B51), mnenje predsednice VDSS o prijavljenem kandidatu za mesto predsednika Delovnega sodišča v Mariboru z dne 6. 7. 2010 (B52), odločbo Sodnega sveta RS št. 2/10-100 z dne 8. 7. 2010 (B53), odločbo Sodnega sveta RS št. 2/10-147 z dne 21. 10. 2010 (B54), obvestilo Ustavnega sodišča RS v zadevah Up-56/19-8 in U-I-6/19-8 z dne 20. 2. 2019 (B55) in kopijo sodbe Vrhovnega sodišča RS I Ips 55384/2011 (B56);

- zaslišalo je priče: Tiborja Tajnška, Lidijo Rudolf, Ireno Valentan, Darjo Žavcer Roetlihsberger in dr. Božidarja Merca;

- pridobilo, pregledalo in prebralo je del kazenskega spisa II K 3140/2017 Okrajnega sodišča v Mariboru, ki se nanaša na obdobje od 13. 3. 2018 do 22. 6. 2018, tj. od l. št. 822 do l. št. 1.297 (C4).

10. Disciplinsko sodišče pa ni sledilo naslednjim dokaznim predlogom:

- da se pridobi še del kazenskega spisa II K 3140/2017 Okrajnega sodišča v Mariboru, ki se nanaša na obdobje od 10. 8. 2017 do 12. 3. 2018, tj. od l. št. 325 do l. št. 821. Ta dokazni predlog disciplinske tožilke je bil zavrnjen iz razloga, ker je disciplinski senat ugotovil, da dejanja, ki se disciplinskemu obdolžencu očitajo pod točko I predloga, ne predstavljajo disciplinske kršitve po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, niti ne po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS;

- da se zaslišijo priče Vihorka Omerzu, Tomaž Omerzu, Viktor Osim, Davor Ozmec, dr. Rosana Žveglič Dimčič. Navedene dokazne predloge disciplinskega obdolženca, ki se vsi nanašajo na kršitve, ki se mu očitajo pod točko I predloga, je disciplinsko sodišče zavrnilo kot nepotrebne, saj je ugotovilo, da dejanja, ki se mu očitajo, ne predstavljajo disciplinske kršitve po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, niti ne po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.

11. Pred zaključkom dokaznega postopka je disciplinski senat v skladu z določbo četrtega odstavka 340. člena ZKP zavrnil predlog disciplinskega obdolženca za izločitev listin, to je predloga za izrek disciplinske sankcije z dne 27. 8. 2018 in prilog (vseh fotokopij, ki jih je disciplinska tožilka pridobila iz kazenskega spisa II K 3140/2017 Okrajnega sodišča v Mariboru). Predlog za izločitev, podan na podlagi drugega odstavka 83. člena ZKP, je disciplinski obdolženec utemeljeval z navedbo, da je celoten predlog za izrek disciplinske sankcije s prilogami rezultat nezakonitega delovanja disciplinske tožilke. Prvič zato, ker je predpogoj za zakonito delovanje disciplinskega tožilca pobuda podana s strani upravičenega tožilca iz drugega odstavka 45. člena ZSSve. V konkretnem primeru pa pobude za uvedbo disciplinskega postopka ni podal upravičeni pobudnik. Po prepričanju disciplinskega obdolženca namreč pobude ne more podati minister sam, kot je to storil v konkretnem primeru, ampak le skupaj s sodnim svetom. Ker je disciplinska tožilka vzela v obravnavo nezakonito podano pobudo, je nezakonito vse njeno nadaljnje ravnanje. Poleg tega je disciplinska tožilka brez zakonske podlage pridobila določene listine iz že omenjenega kazenskega spisa, kar pomeni, da so bile listine, ki so bile priložene predlogu za izrek disciplinske sankcije, pridobljene nezakonito in jih je zato treba izločiti.

12. Disciplinsko sodišče se z zgoraj navedenimi stališči disciplinskega obdolženca ne strinja. Določba drugega odstavka 45. člena ZSSve je popolnoma jasna, in sicer je minister lahko samostojen pobudnik in za vložitev pobude ne potrebuje soglasja sodnega sveta. To pomeni, da je disciplinska tožilka pobudo ministra z dne 24. 5. 2018 upravičeno obravnavala po vsebini oz. kot vloženo s strani upravičenega pobudnika. Glede pridobitve kazenskega spisa pa je po oceni disciplinskega sodišča disciplinska tožilka ravnala v skladu z določbo četrtega odstavka 8. člena ZSSve, ki pravi, da morajo drugi državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil sodnemu svetu na njegovo pisno zahtevo z navedbo razlogov zagotoviti podatke in informacije iz njihove pristojnosti. Disciplinski tožilec je v skladu s 14. členom Poslovnika Sodnega sveta (Ur. l. RS št. 74/2017) posebno delovno telo Sodnega sveta, kar pomeni, da je enako kot Sodni svet upravičen do pridobitve podatkov in informacij od organov navedenih v četrtem odstavku 8. člena ZSSve.
13. Disciplinska tožilka je po zaključku dokazovanja ustno delno spremenila predlog za izrek disciplinske sankcije, in sicer v drugi, tretji, šesti in sedmi alineji I. točke predloga, kar je disciplinsko sodišče upoštevalo, saj so se vse spremembe nanašale na dejanja, ki so že bila predmet predloga.
14. Po opravljeni disciplinski obravnavi in na podlagi ocene vseh zgoraj naštetih izvedenih dokazov, je disciplinsko sodišče presodilo, da disciplinski obdolženec ni odgovoren za nobeno od disciplinskih kršitev, ki se mu očitajo.

Glede I. točke predloga za izrek disciplinske sankcije

15. Disciplinska tožilka je pod točko I predloga disciplinskemu obdolžencu očitala storitev težje disciplinske kršitve po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS in po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.
16. Po določbi drugega odstavka 37. člena ZSSve disciplinsko odgovornost in disciplinske sankcije za sodnike določa zakon, ki ureja sodniško službo. ZSS v prvem odstavku 81. člena pravi, da se sodniku, ki je z naklepom ali iz malomarnosti kršil sodniške dolžnosti, ki so predpisane z zakonom¹ in sodnim redom, ali neredno opravljal sodniško službo, lahko izreče disciplinska sankcija. V drugem odstavku istega člena zakon našteva 26 dejanj, ki pomenijo kršitev sodniške dolžnosti oziroma neredno opravljanje sodniške službe, pri čemer so nekatera opredeljena zelo natančno, druga pa precej manj. Poleg tega je iz nabora dejanj naštetih v drugem odstavku 81. člena ZSS jasno razvidno, da je seznam dejanj, ki predstavljajo kršitev sodniške dolžnosti in hkrati disciplinsko kršitev, daljši, kot bi to izhajalo iz III. poglavja ZSS, ki sicer ureja področje sodniških dolžnosti.
17. Disciplinsko sodišče je pri presoji, ali skupek dejanj oz. ravnanj, ki jih v I. točki predloga disciplinskemu obdolžencu očita disciplinska tožilka, predstavlja disciplinsko kršitev iz 14. točke drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, in iz 16. točke drugega odstavka 81. člena ZSS, izhajalo iz naslednjih splošnih predpostavk disciplinske odgovornosti sodnikov: disciplinska odgovornost je druga plat

¹ Sodniške dolžnosti so urejene v III. poglavju ZSS. To so: varovanje nepristranskosti in neodvisnosti sojenja, sodniškega ugleda in samostojnosti sodne oblasti (prvi odstavek 37. člena ZSS); prepoved oviranja delovanja sodišča zaradi uveljavljanja svojih pravic (drugi odstavek 37. člena ZSS), prepoved razširjanja informacij pridobljenih pri opravljanju službe in varstvo tajnosti podatkov (prvi odstavek 38. člena ZSS); prepoved vnaprejšnjega javnega izražanja v odprtih zadevah (drugi odstavek 38. člena ZSS); prepoved sprejemanja daril ali drugih koristi (prvi odstavek 39. člena ZSS); opravljanje mentorskih zadolžitev (43. a člen ZSS).

sodnikove neodvisnosti, saj neodvisnost še ne pomeni neodgovornosti. Vendar pa mora tudi sistem disciplinske odgovornosti in disciplinskih sankcij temeljiti na načelu zakonitosti in predvidljivosti, sploh upošteva dejstvo, da je ena od možnih posledic ugotovljene odgovornosti prenehanje sodniške funkcije. Ne glede na to pa je disciplinska odgovornost sodnikov kot taka že zaradi svoje narave primarno usmerjena v ravnanja, ki jih sodnik stori v okviru svojega profesionalnega ravnanja, to je pri opravljanju svojega dela (službe) oz. pri opravljanju sodniške funkcije v ožjem smislu, ko se mora podrediti določeni službeni „disciplini“ (prim. disciplinske kršitve iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 12., 13., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27. točke drugega odstavka 81. člena ZSS). Da je tako, konec koncev potrjuje kavela izražena v četrtem odstavku 37. člena ZSS², in določba drugega odstavka 6. člena ZSS.³ Seveda lahko na sodnikovo profesionalno področje vplivajo tudi njegova povsem zasebna dejanja (prim. disciplinske kršitve iz 10., 11., 14., 15. točke drugega odstavka 81. člena ZSS), pri čemer pa je potrebno morebitno disciplinsko odgovornost iz tega naslova pazljivo pretehtati. V tovrstnih primerih mora biti presoja, ali gre za disciplinsko kršitev ali ne, obratno sorazmerna z ohlapnostjo opredelitve posamezne disciplinske kršitve. Bolj pavšalna je opredelitev disciplinske kršitve, bolj pretehtana mora biti presoja disciplinskega sodišča o tem, ali očitano dejanje predstavlja disciplinsko kršitev ali ne. Prav v zvezi z disciplinskimi kršitvami, ki se nanašajo na ravnanja sodnikov storjena v njihovi zasebni sferi, je namreč vedno prisotno tveganje, da se zaradi višjih etičnih in moralnih standardov, ki veljajo za sodnike, sodnika disciplinira za ravnanja, ki dejansko nimajo vpliva na njegovo profesionalno delovanje; pri čemer je takšno tveganje še večje, če je v zadevi prisoten pritisk javnosti, ki terja obsodbo za vsako ceno.

18. Na videz najenostavnejša je odločitev o obstoju disciplinske odgovornosti v situaciji, ko je podano dejansko stanje, kot ga predvideva 1. točka drugega odstavka 81. člena ZSS.⁴ V konkretni zadevi pa ni tako. Disciplinskemu obdolžencu se očita, da je z nizom ravnanj, ki jih je v kazenskem postopku storil sam, njegov zagovornik in v eni od situacij celo njegova žena, storil dve disciplinski kršitvi iz 81. člena ZSS.

Glede disciplinske kršitve po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS

19. Pravna kvalifikacija ravnanj disciplinskega obdolženca opisanih v I. točki predloga po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS je po oceni disciplinskega sodišča napačna že na prvi pogled. Gre namreč za disciplinsko kršitev, ki jo je po naravi stvari mogoče storiti le pri opravljanju sodniške službe, ne pa izven nje, še manj pa v postopku, v katerem sodnik nastopa kot stranka oz. obdolženec in kot tak, seveda, varuje svoje (lastne) pravice. Takšen zaključek izhaja iz logične, še zlasti pa iz ustavnoskladne razlage zakonskega besedila. Razlaga, kot jo ponuja disciplinska tožilka, bi namreč negirala pravico sodnika, da v kazenskem postopku, ki se vodi zoper njega, uveljavlja svoje (ustavno zagotovljene) pravice. Takšna razlaga bi bila v nasprotju s 23. in 14. členom Ustave RS. Tako se kot edina sprejemljiva razlaga zakonske določbe 16. točke drugega odstavka 81. člena ZSS izkaže razlaga, da se omenjena kršitev nanaša le na položaje, ko sodnik zlorablja svoj položaj ter ovira druge postopke oz. delovanje

² „V okviru disciplinskega postopka ni dovoljeno posegati v neodvisnost sodnika pri opravljanju sodniške funkcije.“

³ „Sodnika ni mogoče obtožiti pred disciplinskim sodiščem za mnenje, ki ga je dal pri odločanju na sodišču.“

⁴ "Dejanje, ki ima zakonske znake kaznivega dejanja, storjenega pri opravljanju sodniške funkcije."

sodišča zato, da bi uveljavljal svoje pravice (prim. tudi drugi odstavek 37. člena ZSS)⁵; nikakor pa ne na položaj, ko je sodnik sam stranka določenega sodnega postopka. Glede na to je disciplinsko sodišče disciplinskega obdolženca na podlagi 1. točke 358. člena ZKP oprostilo odgovornosti, da je z ravnanji naštetimi v I. točki predloga storil disciplinsko kršitev po 16. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.

Glede disciplinske kršitve po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS

20. Disciplinski obdolženec je obdolženec v kazenski zadevi II K 3140/2017, ki je v teku pred Okrajnim sodiščem v Mariboru, pri čemer o zadevi še ni pravnomočno odločeno, niti še ni končana na prvi stopnji. Očitno se mu storitev kaznivega dejanja zalezovanja po prvem odstavku 134. a člena Kazenskega zakonika (KZ-1); pregon se začne na predlog (tretji odstavek 134. a člena KZ-1). V zvezi z navedenim disciplinsko sodišče primarno izpostavlja, da nikakor ne gre enačiti oz. zamenjevati disciplinske odgovornosti obravnavanega sodnika z njegovo kazensko odgovornostjo. Predmet tega disciplinskega postopka so povsem druga dejanja, kot se disciplinskemu obdolžencu očitajo v omenjenem kazenskem postopku. V konkretnem primeru torej v nobenem pogledu ni relevantna določba drugega odstavka 80. člena ZSS, ki pravi, da kazenska odgovornost ne izključuje disciplinske odgovornosti sodnika (in obratno). Ravnanje sodnega sveta in Državnega zbora v situacijah, ko pride do pravnomočne obsodbe sodnika v kazenskem postopku, ureja samostojna zakonska določba, tj. 78. člen ZSS.⁶
21. Disciplinsko sodišče je v tem postopku ugotavljalo, ali 14 ravnanj, ki jih je v predlogu pod točko I izpostavila disciplinska tožilka, predstavlja disciplinsko kršitev po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, pri čemer je disciplinska tožilka disciplinskemu sodišču predlagala, naj naštetih dejanj obravnava kot celoto. Gre za skupek dejanj, ki jih je storil disciplinski obdolženec osebno; ki jih je storil njegov zagovornik in dejanje, ki ga je storila obdolženčeva žena, vse v okviru že omenjenega kazenskega postopka, ki teče zaradi dejanj, ki naj bi jih obdolženec storil v svoji (naj)intimnejši sferi.
22. Disciplinsko sodišče je pri presoji očitane odgovornosti izhajalo iz temeljnih človekovih pravic obdolženca v kazenskem postopku. Ustava RS na več mestih ureja pravice, ki vsakomur zagotavljajo pošteno sojenje. Med navedene pravice sodijo: načelo zakonitosti v kazenskem pravu (28. člen Ustave RS), domneva nedolžnosti (27. člen Ustave RS), javnost sojenja (24. člen Ustave RS), prepoved ponovnega sojenja o isti stvari (31. člen Ustave RS), pravica do rehabilitacije in odškodnine (30. člen Ustave RS), v 29. členu pa pravna jamstva v kazenskem postopku (t. i. minimalna procesna jamstva). Po tej določbi morajo biti vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, ob popolni enakopravnosti zagotovljene tudi naslednje pravice: da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe; da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da se brani sam ali z zagovornikom; da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist; da ni dolžan izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje, ali priznati krivdo. V

⁵ "Sodnik ne sme ovirati delovanja sodišča zaradi uveljavljanja svojih pravic."

⁶ "Če je sodnik obsojen zaradi kaznivega dejanja na zaporno kazen, mora sodišče pravnomočno sodbo poslati sodnemu svetu. Če je sodnik obsojen zaradi naklepne kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je daljša od šestih mesecev, sodni svet predlaga državnemu zboru, da sodnika razreši, o ostalih sodbah, s katerimi je sodnik obsojen za kaznivo dejanje, pa sodni svet državnemu zboru le obvesti. Če je sodnik obsojen zaradi kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je krajša od šestih mesecev ali na neprostostno kazen, sodni svet predlaga državnemu zboru, da sodnika razreši, če gre za kaznivo dejanje, zaradi katerega je osebnostno neprimeren za opravljanje sodniške funkcije."

postopku pred sodiščem je vsakomur zagotovljeno enako varstvo njegovih pravic (22. člen Ustave RS). Vsakdo ima pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče (23. člen Ustave RS). Ne gre le za ustavne, ampak tudi za konvencijske pravice.⁷

23. Pravica do obrambe v kazenskem postopku, ki temelji na domnevi nedolžnosti, je bistven element poštenega sojenja ter spada med temeljne človekove pravice, njene meje pa so široke. Njen namen je zagotoviti dejansko enakost strank v kazenskem postopku. Gre za obdolženčevu pravico, da aktivno in po lastni presoji deluje v svojo korist pri zavračanju obtožbe, ki pa ni hkrati tudi njegova dolžnost. V okvir pravice do obrambe sodi tudi obdolženčeva pravica, da oblikuje in izvaja strategijo obrambe po svoji presoji in v skladu s svojimi interesi.
24. Prav tako je temeljna človekova pravica obdolženca, da se v kazenskem postopku brani sam ali s strokovno pomočjo zagovornika, pri čemer je zagovornik upravičen, pa tudi dolžan storiti vse, kar je v korist obdolženca. Zagovornik lahko tudi brez posebnega obdolženčevega naročila ali soglasja stori v njegovo korist vse, kar sme storiti obdolženec sam. Pravica zagovornika, da deluje v korist obdolženca, je hkrati tudi njegova dolžnost, da ne stori oz. opusti ničesar, kar bi utegnilo biti v nasprotju z obdolženčevu koristjo. Procesno dejanje zagovornika, ki bi ga storil v nasprotju z obdolženčevim navodilom, ali ki bi bilo v njegovo škodo, sicer ni pravno neveljavno, lahko pa ima za posledico preklic pooblastila oz. razrešitev postavljenega zagovornika ter njegovo disciplinsko in odškodninsko odgovornost.⁸
25. Nadalje: v skladu s 15. členom ZKP si mora sodišče prizadevati, da se postopek izvede brez zavlačevanja in da onemogoči kakršnokoli zlorabo pravic, ki jih imajo udeleženci v postopku. ZKP ima številne določbe, ki naj bi onemogočale zavlačevanje postopka (npr. 94., 194., 195., 196., 140., 190., 244., 250., 302., 309. člen ZKP). Dolžnost sodišča, da preprečuje zavlačevanje postopka, ne sme biti v škodo pravice obdolženca do učinkovite obrambe.⁹ Preprečevanje zlorab pa predstavlja eno izmed temeljnih dolžnosti sodnika pri izvajanju procesnega vodstva. Za procesno zlorabo gre, ko se pravica udeleženca postopka zavestno uporabi v nasprotju z njenim namenom.
26. Pravna jamstva v kazenskem postopku predstavljajo eno temeljnih civilizacijskih pridobitev in predstavljajo uresničitev načela pravne države oz. so odraz vladavine prava. V skladu z 22. členom Ustave RS gredo omenjene pravice nedvomno tudi osebi, ki opravlja sodniško funkcijo. Način uresničevanja pravic je predpisan v ZKP, preprečitev zlorabe pravic pa je v skladu s 15. členom ZKP v pristojnosti sodišča, ki vodi kazenski postopek. Kakršenkoli drug ali drugačen poseg v procesne pravice obdolženca lahko predstavlja poseg v njegove prej naštetu ustavno varovane pravice. Ravno zato že samo po sebi ni dopustno v nekem drugem postopku, ki je kaznovalne narave, kot je to npr. disciplinski postopek, obravnavati dovoljenosti/primernosti/ustreznosti ravnanj oz. domnevne zlorabe procesnih pravic obdolženca v konkretnem kazenskem postopku, saj že zgolj obravnava njegovih ravnanj (tj. brez "obsodbe") po oceni disciplinskega sodišča predstavlja poseg v pravna jamstva obdolženca v kazenskem postopku (pri čemer konkretni kazenski postopek, kot rečeno, še niti ni končan na prvi stopnji). To pomeni, da lahko oz. celo mora morebitno zlorabo procesnih pravic v kazenskem postopku II K

⁷ Prim. tretji odstavek 6. člena EKČP.

⁸ Horvat, Š.: Zakon o kazenskem postopku (ZKP) s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 173.

⁹ Horvat, Š.: Zakon o kazenskem postopku (ZKP) s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 41.

3140/2017 preprečiti le razpravljajoča sodnica z uporabo institutov, ki jih v ta namen predvideva ZKP. To pa nadalje pomeni, da nobeno od ravnanj, ki jih je disciplinski obdolženec storil v konkretnem kazenskem postopku (še manj pa ravnanja, ki jih je storil njegov zagovornik in njegova žena), že samo po sebi ne more predstavljati obstoja protipravnega ravnanja, kar bi utemeljevalo zaključek, da gre za disciplinsko kršitev po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS. Ustavnopravno nedopustno bi bilo, če bi disciplinski postopek na pravice obdolženca učinkoval z zastraševalnim učinkom¹⁰ ter s tem posegel v njegovo svobodo izražanja pred sodiščem pri varstvu lastnega pravnega položaja.

27. Drugače povedano: disciplinska tožilka v tem postopku vztraja pri tem, da se disciplinski obdolženec spozna za odgovornega in sankcionira za ravnanja, ki jih je storil kot obdolženec v še nepravnomočno končanem kazenskem postopku. Če bi disciplinsko sodišče temu sledilo, bi preseglo svoje pristojnosti in poseglo v ustavne pravice disciplinskega obdolženca, saj bi ga dejansko ohromilo pri izvrševanju njegovih ustavno zagotovljenih pravic. Preprečevanje zlorabe pravic, pa kot rečeno, sodi v konkretni kazenski postopek. Celota očitanih dejanj tako ne more predstavljati disciplinske kršitev *per se*. Glede na to je disciplinsko sodišče ocenilo, da je disciplinskega obdolženca primarno iz navedenega razloga in ob uporabi 1. točke 358. člena ZKP potrebno oprostiti odgovornosti, da je z ravnanji naštetimi v I. točki predloga storil disciplinsko kršitev po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS.
28. Do enakega zaključka kot zgoraj, pa je disciplinsko sodišče prišlo tudi po opravljeni konkretni presoji posameznih ravnanj, ki jih disciplinskemu obdolžencu v točki I predloga očita disciplinska tožilka, in s katerimi naj bi disciplinski obdolženec v kazenskem postopku zlorabil svoje procesne pravice in s tem kršil ugled sodniškega poklica s hujšimi posledicami. Disciplinska tožilka namreč trdi, da je morala sodnica v omenjenem kazenskem postopku, zaradi ravnanj disciplinskega obdolženca storjenih v času od 10. 10. 2017 do vključno 8. 6. 2018, preklicati oz. preložiti osem narokov za glavno obravnavo, obdolženi pa se od 13. 2. 2018 do 1. 6. 2018 ni udeležil nobenega naroka za glavno obravnavo, in pri tem zlorabil procesne pravice.
29. V zvezi z očitkom, da je disciplinski obdolženec 10. 8. 2017 prosil za preložitev glavne obravnave razpisane za 10. 10. 2017, nato pa je 11. 10. 2017 vpogledal v kazenski spis, je disciplinsko sodišče na podlagi zagovora disciplinskega obdolženca in vpogleda v kazenski spis II K 3140/2017 ugotovilo naslednje: disciplinski obdolženec je po prejemu vabila na glavno obravnavo razpisano za 10. 10. 2017, že 10. 8. 2017, kar je dva meseca prej, na sodišče naslovil prošnjo (A15, B36) za preložitev iz razloga, ker se bo žena (tudi sodnica) v obdobju od 2. 10. 2017 do 14. 10. 2017 udeležila sodniške izmenjave na Dunaju, ki poteka v okviru Evropske mreže za izobraževanje sodnikov (EJTN), sam pa bi se ji rad pridružil. V zvezi s tem sta z ženo že pred vročitvijo vabila na glavno obravnavo na Dunaju rezervirala hotel. Disciplinsko sodišče je ugotovilo, da to drži, saj to izhaja iz prošnji priložene rezervacije dvoposteljne sobe v hotelu na Dunaju v času od 1. 10. 2017 do 14. 10. 2017. Tudi sodnica v kazenskem postopku je prošnji ugodila in glavno obravnavo preložila na 17. 10. 2017 (A16). Po oceni disciplinske tožilke je problematično, ker je nato disciplinski obdolženec 11. 10. 2017, ko naj bi bil na Dunaju, vpogledal v kazenski spis (A17, A18). Disciplinski obdolženec je v zagovoru pojasnil, da je z ženo na Dunaju ostal le prvi teden, drugi teden pa se je moral zaradi službenih (predsedniških) obveznosti vrniti

¹⁰ T. i. chilling effect, ki se je iz ameriške ustavnosodne prakse - sodba Vrhovnega sodišča ZDA *Wiesman v. Updergraff*, 344 U.S. 183 (1952) z dne 15. 12. 1952, prek prakse ESČP, npr. *Nikula proti Finski*, št. 31611/96, z dne 21. marca 2002, in *Morice proti Franciji*, št. 29369/10, z dne 23. aprila 2015 - uveljavil tudi pri nas.

domov, saj je moral začeti s pripravo letnega programa sodišča, česar iz tujine ne bi mogel opraviti. Disciplinsko sodišče je takšno pojasnilo sprejelo, saj dopušča možnost, da so se dolžnosti disciplinskega obdolženca kot predsednika sodišča v času dveh mesecev, tj. od avgusta do oktobra 2017, spremenile, oz. da ni neverjetno, da disciplinski obdolženec avgusta 2017, ko je prosil za preložitve glavne obravnave, ni mogel predvideti, da na Dunaju ne bo mogel ostati cela dva tedna, tako kot je takrat načrtoval. K temu gre dodati, da ima obdolženec v skladu s 128. členom ZKP pravico pregledovati spise, da pa je to v konkretnem primeru storil ravno v tednu, ko je bila prvotno razpisana glavna obravnava, v danih okoliščinah ni relevantno. Pravočasna prošnja sodišču, da v času načrtovane (in izkazane) odsotnosti ne razpiše obravnave, ni nepošteno (in torej neugledno) ravnanje, marveč ravno nasprotno: gre za pošteno sodelovanje s sodiščem.

30. Drugi očitek disciplinskemu obdolžencu je, da je po svojem zagovorniku v nasprotju s 36. členom ZKP (to je prepozno) podal predlog za prenos krajevne pristojnosti, ki ga je višje sodišče zavrnilo, zaradi česar sta bili preklicani dve glavni obravnavi. V zvezi s tem je disciplinsko sodišče ugotovilo, da je bil predlog z dne 27. 11. 2017 (B40) obrazložen z navedbami, da je disciplinski obdolženec že od leta 1998 sodnik v Mariboru (najprej na Sodišču združenega dela, nato na Delovnem sodišču), pri čemer je bil mentor številnim pripravnikom, ki so danes sodniki ali strokovni sodelavci na Okrajnem sodišču v Mariboru. Z namenom, da bi odpadel najmanjši dvom v nepristranskost sojenja, je predlagal prenos krajevne pristojnosti znotraj Višjega sodišča v Mariboru. Višje sodišče je njegov predlog obravnavalo na podlagi prvega odstavka 35. člena ZKP in ga zavrnilo z obrazložitvijo, da tehtni razlogi za prenos krajevne pristojnosti v konkretni zadevi niso izkazani, saj obdolženec svojih navedb ni dovolj konkretiziral. V zvezi s tem je disciplinsko sodišče ugotovilo, da višje sodišče predloga ni obravnavalo kot prepozna, tako kot bi to izhajalo iz navedb disciplinske tožilke, ampak ga je obravnavalo po vsebini. Po ustaljeni praksi so "drugi tehtni razlogi" predvsem razlogi, zaradi katerih bi bil lahko omajan videz nepristranskosti sodišča. To pa so običajno razlogi strankine subjektivne povezanosti s sodiščem (bodisi da gre za sodnika, zapisnikarico, svetovalca istega sodišča ali sodišča v istem kraju ali celo zgradbi bodisi, da gre za kakšnega izmed bližnjih sorodnikov navedenih oseb). Iz tega razloga pri obdolženčevem predlogu za prenos pristojnosti ni mogoče govoriti o nerazumnem predlogu. En temeljnih vidikov pravice do sodnega varstva iz 23. člena Ustave RS je ravno pravica vsakogar, da o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča nepristransko sodišče. Zato gre zaključiti, da je disciplinski obdolženec po svojem zagovorniku z vložitvijo predloga za prenos krajevne pristojnosti izvrševal ustavno pravico; če je kazensko sodišče ocenilo, da je pri tem prišlo do kakršnekoli zlorabe, pa bi moralo ustrezno reagirati. Nadalje ne drži trditev disciplinske tožilke, da je moralo sodišče zaradi vloženega predloga preklicati dve glavni obravnavi, saj iz obvestila sodišča z dne 5. 12. 2017 (A60) izhaja, da je bila glavna obravnava 7. 12. 2017 preklicana zaradi odsotnosti sodnice.
31. Tretji očitek disciplinskemu obdolžencu je, da je na naroku 13. 3. 2018 po svojem zagovorniku podal zahtevo za izločitev državne tožilke in razpravljajoče sodnice, pri čemer je kot predsednik sodišča vedel, da nestrinjanje s procesnim vodstvom ne more biti izločitveni razlog. Disciplinsko sodišče je že zgoraj navedlo, da je zagovornik v kazenskem postopku ne le upravičen, ampak celo dolžan storiti v korist obdolženca vse, kar sme storiti obdolženec sam. Pravica zagovornika, da deluje v korist obdolženca, je torej hkrati tudi njegova dolžnost, da ne stori oz. opusti ničesar, kar bi utegnilo biti v nasprotju z obdolženčevo koristjo. Iz dejstva, da je postavljeni zagovornik za dejanje storjeno v nasprotju z obdolženčevim navodilom, ali za dejanje storjeno v obdolženčevo škodo, lahko celo disciplinsko ali

odškodninsko odgovoren, izhaja, da je pri presoji, ali je disciplinskemu obdolžencu mogoče pripisati tudi ravnanja njegovega zagovornika, treba izhajati iz načela subjektivne odgovornosti. Disciplinski obdolženec torej ne more disciplinsko odgovarjati za ravnanja svojega zagovornika.¹¹ Poleg tega ne drži v celoti navedba disciplinske tožilke, da procesno vodstvo nikoli oz. *per se* ne more biti razlog za izločitev. V primeru, če je ravnanje sodnika takšno, da je mogoče zaključiti, da so podane okoliščine, ki vzbujajo dvom v njegovo nepristranskost, je lahko tudi procesno vodstvo oz. način njegove izvedbe razlog za izločitev sodnika.¹² Nadalje disciplinsko sodišče ne more spregledati dejstva, da je bila zahteva za izločitev sodnice z dne 13. 3. 2018 predložena v vsebinsko odločanje predsedniku sodišča in da je razpravljajoča sodnica ni zavrgla po petem odstavku 42. člena ZKP kot *očitno neutemeljeno, podano z namenom zavlačevanja postopka ali spodkopavanja avtoritete sodišča*. V tem kontekstu bi bil nelogičen zaključek disciplinskega sodišča, da je disciplinski obdolženec z vložitvijo omenjene zahteve zlorabil svoje procesne pravice (kot to trdi disciplinska tožilka).

32. Naslednji očitek disciplinskemu obdolžencu je, da je 21. 3. 2018 sodišču predložil zdravniško potrdilo o upravičeni odsotnosti z glavne obravnave za čas enega meseca, zaradi česar je sodnica preklicala narok 22. 3. 2018, nato pa je bil v bolniškem staležu le en teden. Disciplinsko sodišče je z vpogledom v kazenski spis II K 3140/2017 ugotovilo, da je disciplinski obdolženec kazenskemu sodišču 21. 3. 2018 res predložil zdravniško potrdilo, ki ga je izstavila in podpisala njegova osebna zdravnica Rosana Žveglič Dimčić, dr. med. Iz potrdila izhaja, da je disciplinskemu obdolžencu zaradi bolezni za obdobje enega meseca onemogočen prihod na sodišče ali sodelovanje pri procesnem dejanju (l. št. 873 v kazenskem spisu). Če je bila zdravničina strokovna ocena, da je disciplinski obdolženec od 19. 3. 2018 dalje en mesec nesposoben za prihod na sodišče ali sodelovanje pri procesnem dejanju, napačna (kar bi lahko izhajalo iz dejstva, da je bil v bolniškem staležu le en teden), je to stvar odgovornosti osebne zdravnice, ki je potrdilo izdala, ne pa disciplinskega obdolženca. Tega se je očitno zavedala tudi sodnica, ki je 21. 3. 2018 ZZZRS pozvala naj sporoči, ali je bilo sporno zdravniško potrdilo izdano upravičeno, osebno zdravnico pa je pozvala k pojasnilu glede vrste bolezni disciplinskega obdolženca ter jo opozorila, da izdaja lažnega zdravniškega spričevala predstavlja kaznivo dejanje. Imenovani zdravnik ZZZRS je 9. 4. 2018 podal mnenje, da je bila izdaja zdravniškega potrdila z dne 19. 3. 2018 upravičena (l. št. 936 v kazenskem spisu).
33. V peti alineji točke I predloga se disciplinskemu obdolžencu očita, da ni prišel na narok za glavno obravnavo 17. 4. 2018. V zvezi z njegovo odsotnostjo iz omenjenega naroka je disciplinsko sodišče ugotovilo, da je disciplinski obdolženec takrat razpolagal z (po ZZZRS upravičeno!) izdanim zdravniškim potrdilom z dne 19. 3. 2018, ki je potrjevalo, da zaradi bolezni za obdobje enega meseca ne more na sodišče. Poleg tega je bil disciplinski obdolženec že pregledan s strani sodnega izvedenca – psihiatra doc. dr. Mateja Kravosa, dr. med., spec. psih., ki je bil mnenja, da tri mesece ni sposoben sodelovati na obravnavi. Dne 17. 4. 2018 je tudi osebna zdravnica izdala zdravniško potrdilo, da disciplinski obdolženec zaradi bolezni tri mesece ne more priti na sodišče ali sodelovati pri procesnem dejanju (l. št. 1.020 v kazenskem spisu). To pomeni, da je vsaj verjetno, da je disciplinski obdolženec na dan 17. 4. 2018 imel razloge za odsotnost z naroka za glavno obravnavo. Očitek tožilke tako več kot

11 To velja za vsa dejanja, ki jih disciplinska tožilka v točki I predloga očita disciplinskemu obdolžencu, pa jih je storil njegov zagovornik oz. v enem primeru celo njegova žena.

12 Npr. iz obrazložitve I Ips 243/2010: "Ni namreč mogoče sklepati, da je sodnica z izjavami in postopanjem na glavni obravnavi izrazila vnaprejšnje stališče do odločitve, ali je bila obdolžencu zagotovljena uresničitev pravnih jamstev ..."

očitno temelji na neizrečeni predpostavki, da sta zdravniški potrdili z dne 19. 3. 2018 in z dne 17. 4. 2018 ter izvedensko mnenje dr. Kravosa, iz katerih izhaja nezmožnost obdolženca za sodelovanje na obravnavi, nepristni, pri čemer pa njihova verodostojnost v tem postopku ni bila niti izpodbijana, še manj izpodbita. Tako ali tako pa je oz. bo izvrševanje procesnih pravic obdolženca stvar konkretnega kazenskega postopka na prvi in instančnih stopnjah. Disciplinsko sodišče nima nikakršne podlage, da bi dvomilo v verodostojnost zdravniških potrdil, kar zrcalno pomeni, da je nanje vezano.

34. V šesti in sedmi alineji I. točke predloga se disciplinskemu obdolžencu med drugim očita, da je po svojem zagovorniku 24. 4. 2018 ponovno podal zahtevo za izločitev sodnice ter jo 25. 4. 2018 sam dopolnil. V zvezi z navedenim disciplinsko sodišče ponavlja že izraženo stališče, da v skladu z načelom subjektivne odgovornosti, disciplinski obdolženec ne more odgovarjati za ravnanja, ki jih je storil nekdo drug, pa četudi je to njegov zagovornik. Enako, kot že omenjeno, je izvrševanje procesnih pravic in njihova morebitna zloraba stvar presoje razpravljajočega sodnika v konkretnem kazenskem postopku, pri čemer pa disciplinsko sodišče (znova) ni moglo mimo dejstva, da tudi zahteva z dne 24. 4. oz. 25. 4. 2018 ni bila zavrnjena po petem odstavku 42. člena ZKP *kot očitno neutemeljena, podana z namenom zavlačevanja postopka ali spodbopavanja avtoritete sodišča*, temveč je bilo o njej vsebinsko odločeno.
35. Disciplinskemu obdolžencu se očita tudi vložitev kazenske ovadbe zoper sodnico po 288. členu KZ-1, kar je storil njegov zagovornik, v zvezi s čimer disciplinsko sodišče ponavlja predhodno navedeno stališče o načelu subjektivne odgovornosti. Poleg tega se obdolženčev zagovornik v kazenski ovadbi sklicuje na članek ustavnega pravnikar prof. dr. Andraža Terška „Mnenje: pomen mesta obdolženca v dvorani kot vprašanje kršitve ustavnih pravic“, v katerem je izrecno zapisano, da procesno ravnanje sodišča, ki vztrajno zavrača zahtevo obdolženca, da bi sedel skupaj s svojim zagovornikom, lahko predstavlja storitev kaznivega dejanja po 288. členu KZ-1.¹³ Razpravi o problematiki sedežnega reda v razpravni dvorani sta se pridružila še dva pravna teoretika, in sicer dr. Toplak in dr. Avbelj. To kaže na dejstvo, da gre očitno za teoretično in praktično sporno ali vsaj diskutabilno vprašanje, zato ravnanja disciplinskega obdolženca (oz. njegovega zagovornika) po oceni disciplinskega sodišča ni mogoče ovrednotiti tako, kot to v predlogu trdi disciplinska tožilka.
36. Nadalje se disciplinskemu obdolžencu očita, da si je 4. 5. 2018 preko žene uredil pregled pri psihiatru prav v terminu, ko je bila razpisana glavna obravnava (10. 5. 2018). Disciplinski obdolženec je v zagovoru pojasnil, da ga je žena šla naročit na psihiatrijo v UKC Maribor in informator jo je napotil v pisarno, kjer naj odda napotnico. To je tudi storila, enako kot vsak drug občan. Ko je bila napotnica vnesena v sistem e – naročanja, je prejela dopis, da je na pregled naročen 10. 5. 2018 ob 13. uri. Disciplinsko sodišče je zagovor sprejelo, predvsem pa je tudi v zvezi s tem očitkom sledilo načelu subjektivne odgovornosti disciplinskega obdolženca, ki torej ne more odgovarjati za ravnanja drugega.
37. Deseti očitek disciplinskemu obdolžencu je, da je 10. 5. 2018 neupravičeno izostal z glavne obravnave. Očitek ni utemeljen, saj iz zapisnika o glavni obravnavi z dne 10. 5. 2018 (l. št. 1.122 do 1.132 v kazenskem spisu) izhaja, da je bila glavna obravnava opravljena kljub nenavzočnosti obdolženega v skladu s prvim odstavkom 442. člena ZKP. Narok torej ni bil preklican oz. preložen zaradi odsotnosti disciplinskega obdolženca, kar pomeni, da njegova odsotnost na tek postopka ni vplivala. Poleg tega

¹³ Iz omenjenega članka (B50): "In ne gre samo za vprašanje pravic obdolženca. Problem je širši. Namreč, če sodnik/sodnica zavestno krši omenjene pravice in ustavnopravne temelje kazenskih postopkov so s tem podani tudi elementi kaznivega dejanja po 288. členu KZ-1."

tudi ta očitek temelji na neizrečeni predpostavki, da zdravniško potrdilo z dne 17. 4. 2018 in izvedensko mnenje dr. Kravosa, ki je bilo takrat edino, ki je bilo disciplinskemu obdolžencu vročeno, ni pristno, pri čemer pa njuna verodostojnost v tem postopku ni bila niti izpodbijana, še manj izpodbita. Tako ali tako pa je oz. bo izvrševanje procesnih pravic obdolženca stvar konkretnega kazenskega postopka na prvi in instančnih stopnjah.

38. V enajsti alineji disciplinska tožilka disciplinskemu obdolžencu očita letovanje na Tenerifu v času od 12. 5. do 19. 5. 2018, kljub temu, da se od meseca marca 2018 sklicujoč se na slabo zdravstveno stanje, ni udeleževal glavnih obravnav v kazenskem postopku. Disciplinsko sodišče je z vpogledom v kazenski spis ugotovilo, da je disciplinski obdolženec 3. 4. 2018 kazensko sodišče prosil, da v času od 12. 5. do 19. 5. 2018 ne bi razpisalo narokov z obrazložitvijo, da gre takrat z družino na dopust, o čemer je priložil pogodbo s turistično agencijo Sonček sklenjeno 24. 3. 2018 (l. št. 932 in 934). Dejansko kazensko sodišče v navedenem obdobju ni razpisalo nobenega naroka, kar pomeni, da zaradi odsotnosti disciplinskega obdolženca ni bil preklican oz. preložen noben narok. Glede na to ni mogoče zaključiti, da je morala zaradi tega dejanja disciplinskega obdolženca razpravljajoča sodnica v času od 10. 10. 2017 do vključno 8. 6. 2018 preklicati oz. preložiti kakršenkoli narok, kot to v predlogu navaja disciplinska tožilka. Ravno tako ne more biti protipravno že samo dejstvo, da kazenski obdolženec, za katerega velja domneva nedolžnosti, z družino odide na dopust. Disciplinsko sodišče je tudi v zvezi z obravnavanim očitkom ugotovilo, da temelji na neizrečeni predpostavki, da so zdravniška potrdila, ki jih je disciplinskemu obdolžencu izstavila osebna zdravnica, ter mnenje izvedenca Kravosa, nepristna, kar pa kot rečeno, ni stvar tega postopka, niti ni bilo v tem postopku izpodbijano, niti izpodbito.
39. Podoben zgornjemu je očitek disciplinskemu obdolžencu v trinajsti alineji I. točke predloga. Očita se mu udeležba na izobraževanju 31. 5. 2018, po tem, ko se vse od marca 2018 ni udeležil narokov za glavno obravnavo v kazenskem postopku. Enako kot v zgornji točki te obrazložitve je disciplinsko sodišče tudi v zvezi s tem očitkom ugotovilo, da 31. 5. 2018 ni bil razpisan noben narok za glavno obravnavo. To pomeni, da zaradi udeležbe na konkretnem izobraževanju razpravljajoči sodnici v času od 10. 10. 2017 do vključno 8. 6. 2018 ni bilo treba preklicati oz. preložiti nobenega naroka, kot to trdi disciplinska tožilka. Enako kot v zgornji točki obrazložitve pa velja tudi glede očitka slabega zdravstvenega stanja in neudeležbe na narokih od marca 2018 dalje.
40. Očitek v štirinajsti alineji I. točke predloga, se nanaša na dejanje zagovornika disciplinskega obdolženca, za katerega disciplinski obdolženec v skladu z načelom subjektivne odgovornosti ne more odgovarjati. Poleg tega razpravljajoča sodnica tudi te zahteve za izločitev ni zavrgla na podlagi petega odstavka 42. člena ZKP (to je *kot očitno neutemeljeno, podano z namenom zavlačevanja postopka ali spodkopavanja avtoritete sodišča*), ampak jo je predložila v vsebinsko obravnavo predsedniku sodišča, ki jo je zavrnil.
41. Po tem, ko je disciplinsko sodišče preizkusilo, ali zgoraj izpostavljen niz dejanskih opisov iz I. točke predloga ustreza disciplinski kršitvi iz 14. točke drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS (kršitvi ugleda sodniškega poklica s težjimi posledicami), je ugotovilo, da dejanja v znatnem delu niti ne predstavljajo ravnanj samega disciplinskega obdolženca, temveč njegovega zagovornika oz. žene, kar v skladu z načelom subjektivne odgovornosti pomeni, da disciplinski obdolženec zanje ne more disciplinsko odgovarjati. Nadalje so med do sedaj obravnavanimi dejanji tudi takšna, ki jih sicer je storil disciplinski obdolženec, ampak niso v ničemer protipravna oz. v zvezi z njimi disciplinskemu

obdolžencu ni mogoče ničesar očitati. Kot že večkrat omenjeno, postopek vodi sodnik, in ne stranke. Morebitne zlorabe procesnih pravic je sodišče dolžno preprečiti, za kar ima v ZKP na voljo več sredstev (v zvezi s tem ne gre spregledati, da v kazenskem postopku v času od 10. 8. 2017 do 22. 6. 2018 ni bila zavrnjena nobena zahteva za izločitev, opravljen je bil le en narok za glavno obravnavo v nenavzočnosti obdolženca, sodišče ni nikoli uporabilo prisilne privedbe ...).

42. Iz v nadaljevanju pojasnjenih razlogov pa je disciplinsko sodišče posebej obravnavalo očitke iz osme in dvanajste alineje I. točke predloga.
43. V osmi alineji se disciplinskemu obdolžencu očita izogibanje prevzemu sodnega pisanja v času od 26. 4. 2018 do 8. 5. 2018, in sicer najprej s tem, ko mu 26. 4. 2018 ob 14.45 in istega dne ob 15.10 pooblaščenim vročevalec Okrajnega sodišča v Mariboru, 7. 5. 2018 zvečer pa pooblaščenim vročevalka Petra Krek Hvalec, na domačem naslovu, kljub temu, da je bil v bolniškem staležu, nista mogla vročiti sodnega pisanja. Po oceni disciplinskega sodišča navedeni opisi ne zadostujejo za zaključek, da se je disciplinski obdolženec s tem, ko ga trikrat ob prihodu vročevalca ni bilo doma, izogibal prevzemu sodnega pisanja. Kot izhaja iz listin v kazenskem spisu (npr. uradni zaznamek z dne 9. 5. 2018 na l. št. 1.113 v kazenskem spisu), disciplinski obdolženec ni imel predpisanega bolniškega staleža na način, da bi moral biti ves čas doma, česar disciplinska tožilka niti ne trdi. Prav tako iz opisa očitane ravnanja ne izhaja, da je bil disciplinski obdolženec pred poskušenimi tremi vročitvami predhodno opozorjen na poskus vročitve, pa je opozorila ignoriral.
44. Drugače pa je z naslednjim očitkom vsebovanim v isti alineji, in sicer se disciplinskemu obdolžencu očita, da mu pooblaščenim vročevalka sodnega pisanja ni uspela vročiti 8. 5. 2018 dopoldne, čeprav mu je 7. 5. 2018 pustila obvestilo, da se bo takrat zglasila z namenom vročitve. Zakaj ga po prejemu obvestila 7. 5. 2018 naslednjega dne ni bilo doma, disciplinski obdolženec v svojem zagovoru v tej zadevi ni ustrezno pojasnil; le na splošno je trdil, da v hišni nabiralnik ni nikoli prejel nobenega obvestila o poskusu vročitve. Disciplinsko sodišče je v dokaznem postopku ugotovilo, da je v obravnavanem primeru šlo za poskus vročitve, ki ga je pooblaščenim vročevalka Petra Krek Hvalec opisala v svojem poročilu z dne 8. 5. 2018 (l. št. 1.112 v kazenskem spisu). Za omenjeno vročitev je bila pooblaščenim vročevalka zaprosena 7. 5. 2018 (l. št. 1.086 v kazenskem spisu); iz zaprosila sodišča pa izhaja, da so bile v obravnavanem sodnem pismu naslednje listine: dgp. odredbe za dopolnitev izv. mnenja, vabilo k izvedencu za dne 8. 5. 2018, dgp. sklepa Su 390/2018, obvestilo z dne 7. 5. 2018 in dgp. izv. mnenja. Disciplinskemu obdolžencu je torej glede na ugotovljeno mogoče očitati, da 8. 5. 2018 dopoldne, kljub predhodno prejetemu obvestilu vročevalke, ni počakal doma na vročitev sodne pošiljke. Ne glede na to pa ni mogoče zaključiti, da je morala razpravljajoča sodnica zaradi tega preklicati oz. preložiti kakršenkoli narok za glavno obravnavo (kar je temeljni očitek tožilke disciplinskemu obdolžencu), saj v konkretnem sodnem pismu vabila na narok ni bilo. V pismu je bilo vabilo na pregled k izvedencu 8. 5. 2018 na Inštitut za sodno medicino (l. št. 1.085 v kazenskem spisu), vendar pa, kot to izhaja iz zapisnika o glavni obravnavi z dne 10. 5. 2018, dejstvo, da vabilo na pregled k izvedencu disciplinskemu obdolžencu ni bilo vročeno in se obdolženec pregleda 8. 5. 2018 ni udeležil, na narok 10. 5. 2018 ni vplivalo, saj je bila glavna obravnavo v skladu s prvim odstavkom 442. člena ZKP opravljena v nenavzočnosti obdolženca. Posledic zaradi nemožnosti vročitve 8. 5. 2018 torej ni bilo.
45. Očitke o izogibanju prevzemu sodnega pisanja vsebuje tudi dvanajsta alineja I. točke predloga, in sicer

naj bi zaradi izogibanja sodišče ne moglo opraviti glavne obravnave razpisane za 25. 5. 2018; na glavno obravnavo 1. 6. 2018 pa naj bi obdolženi pristopil šele po tem, ko mu je bilo s strani pooblaščenega vročevalca vabilo vročeno na kongresu XVII. dnevov delovnega prava in socialne varnosti v Portorožu. Najprej glede glavne obravnave 1. 6. 2018, ki se jo je disciplinski obdolženec udeležil: ne drži očitka, da mu je bilo vabilo vročeno na kongresu. Tako je povedal disciplinski obdolženec, njegov zagovor pa potrjuje poročilo o opravljenem delu Andreja Olenika s. p. z dne 31. 5. 2018 (l. št. 1.221 v kazenskem spisu), iz katerega izhaja, da vročitev sodnega pisanja obdolženemu ni bila možna, saj je le-ta predčasno zapustil XVII. dneve delovnega prava in socialne varnosti v GH Bernardin, pri čemer je bil poskus vročitve neuspešno opravljen 31. 5. 2018 od 18.30 do 19.30. Tako je edino, kar je disciplinskemu obdolžencu mogoče očitati na podlagi dvanajste alineje I. točke predloga to, da v času od 19. 5. 2018, ko se je vrnil iz Tenerifa, pa do 25. 5. 2018, ko je bil razpisan narok za glavno obravnavo, ni šel na domačo pošto Brezje in tam prevzel sodnega pisanja, za katerega je 16. 5. 2018 (to izhaja iz l. št. 1.209 v kazenskem spisu), ko je sicer še bil na Tenerifu, v hišni predalčnik dobil obvestilo, da ga čaka na pošti. Vsi ostali poskusi vročitve sodnega pisanja, ki so naštet v dvanajsti alineji, so bili - ali opravljeni po 25. 5. 2018, ki je datum, ki je glede na razpisan narok, edino relevanten za presojo - ali pa v predlogu za izrek disciplinske sankcije niso opisani na način, da bi bilo disciplinskemu obdolžencu mogoče karkoli očitati. Noben opis namreč ne vsebuje navedbe o predhodnem obvestilu disciplinskemu obdolžencu o poskusu vročitve.

46. Upošteva vse zgoraj navedeno o posamezni alineji iz I. točke predloga se nazadnje izkaže, da je disciplinskemu obdolžencu mogoče z zanesljivostjo očitati (le) dejstvo, da mu pooblaščen vročevalka sodnega pisanja ni uspela vročiti na domačem naslovu 8. 5. 2018 dopoldne, čeprav mu je 7. 5. 2018 pustila obvestilo, da se bo takrat zglasila z namenom vročitve, ter da v času od 19. 5. 2018 do 25. 5. 2018 ni šel po sodno pisanje na domačo pošto Brezje. Ali ugotovljeno dejstvo ustreza disciplinski kršitvi po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, to je kršitvi ugleda sodniškega poklica s težjimi posledicami, je stvar pravne razlage, ki v konkretnem primeru premošča veliko silogistično vrzel med abstraktnim zakonskim opisom in konkretnim ravnanjem. Vsaka pravna razlaga mora predvsem biti ustavnoskladna. Abstraktni opis kršitve iz 14. točke drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS je razmeroma ohlapen. Gre za normo kaznovalnega prava, ki bi morala biti normirana v skladu z 28. členom Ustave RS ter vsebovati znake prepovedanega ravnanja (t. i. lex certa kot sestavni del načela zakonitosti). Ker tej zahtevi določba v resnici ne ustreza, jo mora disciplinsko sodišče vsebinsko napolniti zadržano ne pa razširjujoče. Pravna podlaga iz navedene določbe je zato po presoji disciplinskega sodišča podana le v primerih ravnanj, ki sama zase predstavljajo v očeh slehernika nedopustno ravnanje, ki ogroža sodstvo. Temu zanesljivo ne ustreza vsakršno družbeno nezaželeno ravnanje, niti ne vsakršno protipravno ravnanje, celo ne vsakršno kaznivo dejanje (sicer bi bila relativizacija v 1. točki drugega odstavka 81. člena ZSS nepotrebna in nesmiselna). Razlaga, po kateri bi edini oprijemljiv očitek nepravilnega ravnanja iz predloga disciplinske tožilke, to je, da disciplinskemu obdolžencu pooblaščen vročevalka sodnega pisanja ni uspela vročiti 8. 5. 2018 dopoldne, čeprav mu je 7. 5. 2018 pustila obvestilo, da se bo takrat zglasila z namenom vročitve (zaradi česar pa ni prišlo do očitane zastoja v postopku, saj je bila glavna obravnavo 10. 5. 2018 opravljena), in da disciplinski obdolženec od 19. 5. 2018 do 25. 5. 2018 ni šel na domačo pošto po sodno pisanje, že ustreza opisu iz 14. točke drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS, bi zato ne bila ustavnoskladna. Glede na to

je disciplinsko sodišče ocenilo, da je disciplinskega obdolženca tudi po presoji vsakega posameznega očitka naštetega v I. točki predloga ob uporabi 1. točke 358. člena ZKP potrebno oprostiti odgovornosti, da je z ravnanji naštetimi v I. točki predloga storil disciplinsko kršitev po 14. točki drugega v zvezi s tretjim odstavkom 81. člena ZSS.

Glede II. točke predloga za izrek disciplinske sankcije

47. Disciplinska tožilka je pod točko II predloga disciplinskemu obdolžencu očitala storitev disciplinske kršitve po 6. točki drugega odstavka 81. člena ZSS, in sicer naj bi kot predsednik sodišča zlorabil svoj položaj s tem, da je zaposlenim maja 2018 naročil, da v zvezi s kazensko zadevo II K 3140/2017, ne prevzamejo pošte naslovljene nanj, kar je v nasprotju z določbo prvega odstavka 119. člena ZKP, pri čemer zaradi takšne odredbe obdolženega Lidija Rudolf, ki je bila tega dne pooblaščen za sprejemanje pošte na Delovnem sodišču v Mariboru, 30. 5. 2018 okoli 12. ure, sodnega pisanja Okrajnega sodišča v Mariboru, naslovljenega na obdolženega, ni sprejela.
48. Disciplinska tožilka je svoj očitek¹⁴ dokazovala predvsem z elektronskim sporočilom vodje vpisnika Delovnega sodišča v Mariboru Lidije Rudolf detektivu (pooblaščenemu vročevalcu) Tiborju Tajnšku z dne 30. 5. 2018, ki se glasi: „Pozdravljeni, dne 30. 5. 2018 mi je vročevalec prinesel sodno pisanje za Stanka Omerzu – predsednik sodišča – v njegovi zadevi II K 3140/2017, ki teče na Okrajnem sodišču v Mariboru. Imela sem direktivo, da ne podpisujem ničesar, kar se tiče predsednikove pošte, zato tudi tega sodnega pisanja nisem hotela prevzeti. Ker nisem poznala zakonodaje, kar se tiče vročanja, kazenskih zadev, to sem si naknadno prebrala – čl. 119. Zakona o kazenskem postopku, sem ugotovila, da je najbolje, da sodno pisanje prevzamem oz. podpišem vročilnico.“
49. Disciplinsko sodišče je po izvedenem dokaznem postopku ugotovilo, da dejstvo, da je disciplinski obdolženec Lidiji Rudolf dal "direktivo" oz. navodilo oz. da ji je naročil, da zanj ne prevzema pošiljk iz konkretnega kazenskega postopka, ni dokazano. Disciplinski obdolženec je v svojem zagovoru povedal, da nikoli nikomur v službi ni naročil, da zanj ne sme prevzemati pošte. Le-to je sicer na Delovnem sodišču v Mariboru praviloma prevzemala vodja urada Irena Valentan, ki pa je bila 30. 5. 2018 odsotna. Tistega dne je pošto namesto nje prevzemala vodja vpisnika Lidija Rudolf. Disciplinski obdolženec je bil cel mesec maj 2018 odsoten, zato mu ni jasno, kako naj bi komurkoli naročil, da zanj ne sme prevzemati pošte. Hkrati mu ni logično, kako naj bi to naročil prav Rudolfovi, saj ni mogel vedeti, da bo Valentanova ravno takrat odsotna in da jo bo Rudolfova nadomeščala. Disciplinski obdolženec domneva, da je Rudolfova pošto zavrnila zato, ker je prvič pošto na sodišče prinesel detektiv, poleg tega pa je vedela, da je odsoten in da mu zato pisanja ne bo mogla vročiti. Poleg tega je bilo v pošti vabilo za narok 1. 6. 2018, ki se ga je udeležil.
50. Tibor Tanjšek je zaslišan kot priča izpovedal, da je lansko leto disciplinskemu obdolžencu res poskušal vročiti sodno pisanje na delovnem mestu, a je delavka rekla, da naslovnika ni. Zato vročitev neposredno naslovniku sicer ni uspela, je pa pisanje prevzela za prevzem pooblaščen oseba. Najprej pošte sicer ni hotela prevzeti, češ, da je ni dolžna, in je podpis vročilnice zavrnila, zato jo je podučil, da lahko pošto

14 Pobuda ministra za pravosodje z dne 24. 5. 2018 tega očitka disciplinskemu obdolžencu ne vsebuje.

enostavno pusti na delovnem mestu in se bo štela za vročeno, kar je tudi storil in šel. Ko pa je delavka naknadno prebrala pravila o vročanju, ga je poklicala po telefonu in mu rekla, da bi vročilnico vendarle podpisala. Dogovorila sta se, da mu o tem napiše elektronsko sporočilo, on pa ji pošlje vročilnico nazaj v podpis.

51. Lidija Rudolf, vodja vpisnika na Delovnem sodišču v Mariboru, je izpovedala, da se je z vročevalcem in vročanjem po pravilih kazenskega postopka srečala prvič. Prvi dan je vročevalec prišel, pustil listek in rekel, da bo kuverto še enkrat prinesel naslednji dan. Ko je prišel, pisanja res ni hotela sprejeti, saj jim je bilo naročeno, da osebnih vročitev ne sprejemajo. V vseh prejšnjih primerih je poštar vedno pustil listek, ki so ga dali naslovniku. Osebnih pošilk (npr. pošiljk za predsednika iz Sodnega sveta ipd.) niso nikoli sprejemali. Ko je vročevalec šel, se je posvetovala s podpredsednikom sodišča, ki ji je svetoval, naj pošto sprejme. Vročevalca je poklicala po telefonu, a je bil že predaleč, da bi se vrnil. Rekel ji je naj mu po elektronski pošti napiše, kaj je bil vzrok, da sodnega pisanja ni hotela sprejeti. Kuverto so nato dali na predsednikovo mizo. Na vprašanje, kdo jim je rekel, da se zasebne pošte ne prevzema, je odgovorila, da je takšna praksa bila že v času prejšnje vodje urada, enako je tudi sedaj. V konkretnem primeru jo je vročevalec sicer opozoril, da gre za vročitev v kazenskem postopku, a je kljub temu glede na to, da je šlo za osebno pošto, mislila, da ji je ni treba sprejeti. Na vprašanje, zakaj je v elektronskem sporočilu vročevalcu z dne 30. 5. 2018 zapisala, tako kot pač je, je odgovorila, da je imela v mislih osebno pošto na splošno in ne le predsednikovo.
52. Irena Valentan, vodja urada predsednika na Delovnem sodišču v Mariboru, je izpovedala, da praviloma na sodišču pošto prevzema ona, pri čemer pa je bila 30. 5. 2018 v bolniškem staležu. Na vprašanje, ali ji je kdo rekel, da se osebne pošte naslovljene na zaposlene, ne sme prevzeti, je odgovorila, da je bila takšna praksa že v času, ko se je ona zaposlila na omenjenem sodišču, in ji je njena predhodnica povedala, da se osebne vročitve za zaposlene ne sprejemajo. V takšnem primeru je vedno le prevzela listek (obvestilo o prejeti pošiljki), in ga izročila naslovniku. Tako dela še danes.
53. Darja Žavcer Rothlichberger, direktorica Delovnega sodišča v Mariboru, je izpovedala, da prevzemanje pošte na sodišču nikoli ni bilo v njeni pristojnosti. Zanimala je, da bi ji disciplinski obdolženec kadarkoli naročil, naj kakršnekoli pošte zanj ne prevzame.
54. Dr. Božidar Merc, takratni podpredsednik sodišča, je izpovedal, da mu je Lidija Rudolf po naključju povedala, da je odklonila neko osebno pošto naslovljeno na predsednika, ki jo je na sodišče prinesel vročevalec. Preveril je določbe ZKP-ja in Rudolfovi svetoval naj pošto prevzame. Kasneje je vse uredila direktorica sodišča; zdi se mu, da je Lidija Rudolf naknadno poklicala vročevalca in da je bila nato pošiljka le sprejeta, ne ve pa natančno kako.
55. Zgoraj opisani dokazni postopek je torej pokazal, da se "direktiva", o kateri Lidija Rudolf govori v elektronskem sporočilu z dne 30. 5. 2019, ter na kateri disciplinska tožilka utemeljuje svoj predlog, ne nanaša na disciplinskega obdolženca, ampak je šlo za splošen način ravnanja zaposlenih na Delovnem sodišču v Mariboru s pošilkami, ki se osebno vročajo (tipičen primer takšnih pošilk so npr. odločbe sodne uprave - predvsem kadrovske službe, personalnega sveta in sodnega sveta). Šlo je torej za splošen, ustaljen način ravnanja z osebnimi pošilkami, ne pa za obdolženčevo naročilo oz. navodilo, naj se zanj ne prevzema sodnih pošilk v zvezi s kazenskim postopkom II K 3140/2017. Takšen zaključek izhaja predvsem iz izpovedbe prič Lidije Rudolf in Irene Valentan, ki sta jasno in odločno zanikali, da bi s

strani disciplinskega obdolženca prejeli kakršnokoli navodilo v zvezi z (ne)prevzemanjem pošte v zvezi s konkretnim postopkom. Ker torej glede na navedeno očitak iz točke II predloga ni bil dokazan, je disciplinsko sodišče disciplinskega obdolženca v skladu s 3. točko 358. člena ZKP oprostilo odgovornosti za disciplinsko kršitev po 6. točki drugega odstavka 81. člena ZSS.

56. Odločitev o stroških postopka temelji na prvem odstavku 96. člena ZKP ter prvem odstavku 44. člena ZSSve. Ker je disciplinsko sodišče disciplinskega obdolženca oprostilo, bremenijo stroški postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki disciplinskega obdolženca in potrebni izdatki ter nagrada njegovega zagovornika proračun.

PRAVNI POUK

Zoper ta sklep je dovoljen upravni spor na Vrhovno sodišče RS v roku 30 dni od njegove vročitve (43. v zvezi s 36. členom ZSSve).

Zapisnikarica:
Mateja Prašnikar, l. r.

Predsednik disciplinskega senata:
Andrej Rozman, l. r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne osebe
Sodnega sveta:

Andrej Rozman

